

SENĀ IESVĒTĪŠANA UN EZOTĒRISKĀ KRISTIETĪBA

Minhene, 1907. gada 17. marts

Ja mēs vēlamies labāk izgaismot divas kristīgā pasaules uzskata idejas, proti, ideju par grēku pret Svēto garu un kristīgās žēlastības (*Gnade*) ideju, mums katrā ziņā nedaudz dziļāk jāiepazīstas ar kristietības pamatjautājumiem un tās pamatstrāvojumiem. Jūs zināt no citiem priekšlasījumiem, ka ierasti sludināto kristietības mācību pamatā ir tā saucamā ezotēriskā kristietība. Jūs zināt, ka pašā Evaņģēlijā arī ir norādījumi uz tādu kristietību, piemēram: „Kad Kungs stāvēja tautas priekšā, Viņš runāja līdzībās, taču, kad Viņš bija tikai ar mācekļiem, Viņš izskaidroja tiem šīs līdzības.” Tas liecina, ka pastāvēja mācība tiem, kuri varēja saprast tikai nedaudz un ar kuriem bija jārunā tikai mājienos, ar kuriem vēl nevarēja iet dziļāk, un pastāvēja cita mācība, kas bija domāta iesvētītajiem.

Šādā veidā arī dižais kristietības izplatītājs Pāvils mācīja tautai to, ko mēs zinām, pateicoties viņa vēstulēm. Taču ārpus šīs tautai domātās atklātās mācības pastāvēja arī viņa ezotēriskā mācība. Ārējā vēsture nezina, ka Pāvils nodibināja Atēnās ezotērisko skolu, kuru vadīja Dionīsijs. Šajā ezotēriskajā kristietības skolā īpašiem skolniekiem tika mācīta tā pati slepenmācība, kuru jūs šodien iepazīstat no garazinātnes. Zinātnieki neko daudz nezina par ezotērisko mācību, kuru toreiz svētā Pāvila biedri pasniedza Atēnās īpašiem skolniekiem. Runā pat par viltus Dionīsiju, jo nevarot pierādīt, ka toreiz kaut kas no šīs mācības ticis pierakstīts.

Dionīsiju, kurš sestajā gadsimtā mācīja ezotēriku, vēsturnieki sauc par viltus Dionīsiju, jo tie nezina, kā senos laikos tika uztverta šāda īpaša mācība. Tikai mūsdienās kļuvis ierasts visu iespējami ātri uzticēt papīram, t.i., pierakstīt. Senos laikos vissvētākās patiesības sargāja no publicēšanas. Vispirms tika nolūkots cilvēks, kuram to gribēja uzticēt. Patiesā gudrība tika mācīta tikai ezotēriskajās skolās, tikai no personas personai un arī tikai tad, ja pēdējā to patiešām spēja novērtēt. Tā arī šī ezotēriskās kristietības mācība tika nodota no cilvēka cilvēkam, un šis tas no tās sestajā gadsimtā tika pierakstīts. Tā kā bija pieņemts, ka šādas skolas vadītājam vienmēr piešķīra vārdu Dionīsijs, tad arī šīs Atēnu skolas vadītāju sestajā gadsimtā sauca vārdā, kāds bija viņa dižajam priekštecim Atēnās, Pāvila draugam. Tātad šodien mēs aplūkosim, kā šajās ezotēriskajās skolās tika mācīti jēdzieni „grēks pret Svēto garu” jeb „zaimošana pret Svēto garu” un „kristīgā žēlastība”.

Ja mēs gribam saprast sākotnējo kristietības jēgu, mums jāatgriežas atpakaļ, tālu atpakaļ cilvēces attīstības vēsturē, lai pārliecinātos, ka ar Kristus Jēzus parādīšanos uz Zemes cilvēces garīgās attīstības vēsturē patiešām tika ienests kaut kas pilnīgi jauns. Kas tad īsti tika ienests, visintensīvāk izpaužas paša Pāvila iesvētīšanas notikumā. Fakts, ka tāds vīrs kā Sauls, pateicoties pēkšņai apgaismībai, guva pilnīgu pārliecību par kristietības patiesīgumu, pirms Kristus Jēzus parādīšanās uz Zemes nebūtu bijis iespējams. Mēs jau bieži esam runājuši par to, kā uz Zemes notika iesvētīšana pirms Kristus Jēzus, bet izdarīsim to vēlreiz, lai saprastu, ko kristīgā izpratnē īsti nozīmē “Patiesības gars”. Ja mēs gribam saprast,

kas norisinājās senajās iesvētīšanas vietās, mums īsumā jāatsauc atmiņā tas, ko esam iemācījušies par cilvēkbūtni.

Jūs zināt, ka cilvēkbūtne sastāv no septiņiem locekļiem. Cilvēka fiziskā miesa ir veidota no tām pašām vielām, no kurām sastāv nedzīvā fiziskā pasaule. Ētermiesa notur tās spēkus pie dzīvības, katrā mūsu dzīves brīdī tā darbojas pret fiziskās miesas sairšanu. Tikai pēc nāves ētera jeb dzīvības miesa iziet ārā no fiziskās miesas. Kristāls pats notur kopā savas vielas, turpretī dzīvs ķermenis, atstāts savā ziņā, tūlīt sairst. Tajā patiesi ik mirkli kāds cīnās pret nāvi. Kad tas pārstāj cīnīties, iestājas nāve. Trešais loceklis ir astrālā jeb apziņas miesa. Ceturtais loceklis ir Es, kam pateicoties cilvēks ir radības kronis. Jebkura slepenmācība zināja, ka cilvēks sastāv no šiem četriem locekļiem. Pitagora skolā katrs skolnieks vispirms tika ievadīts mācībā par cilvēka četrdaļīgumu. Tikai tad, kad šī mācība bija kļuvusi par viņa dziļāko pārliecību, viņu varēja ievadīt augstākajā gudrībā. Tātad viņam bija jānodod šāds zvērests: ‘Es zvēru pie tā, kas ir ielikts dziļi mūsu sirdī, pie svētās četrvienības, garīgi cēlā simbola, visas dabiskās un garīgās radīšanas pirmavota.’

Arī visprimitīvākajam cilvēkam ir šie četri locekļi. Caur dažādiem iemiesojumiem cilvēks sasniedz arvien lielāku pilnību, pateicoties tam, ka Es strādā ar šiem trim savas būtnes locekļiem. Astrālajā miesā tas vispirms strādā ar visu, kas veicina kultūras progresu, ar loģiski zinātniskajām mācībām, proti, kas kalpo cilvēkam, lai tas tiktu tālāk par dzīvnieka attīstības pakāpi. Tas ir Es darbs astrālajā miesā. Katram attīstītam cilvēkam, kura Es vairāk vai mazāk jau ir strādājis ar savu astrālo miesu, tā iedalās divās daļās – dabas dotajā un

tajā, kuru izveidojis pats Es. Šo daļu, kas ar laiku kļūst arvien lielāka, jo tālāk cilvēks ticis savā attīstībā, sauc par “*manas*” jeb **Garīgo patību**.

Kristīgā ezotērika šo cilvēka dvēseles daļu sauc par Svēto garu pretstatā tam garam, kas ir nešķīstītā un nesvētītā astrālās miesas daļa. Līdz ar to mēs iepazīstam piekto cilvēkbūtnes locekli. Bet Es var ietiekties arī ētermiesā, kas ir blīvāka par astrālo miesu. Noteiktā mērā tas notiek jau parastā cilvēkā, viņam to neapzinoties. Ir jau bieži stāstīts, kā var atšķirt Es darbu astrālajā miesā no darba ētermiesā: pēc ātruma, ar kādu tas virzās uz priekšu, pirmo var salīdzināt ar pulksteņa minūšu rādītāju, bet otro – ar stundu rādītāju. Kad cilvēks nododas kāda cēla mākslas darba iespaidam, tas iedarbojas pārveidojoši uz viņa dzīvības miesu un apziņas miesu. Jebkurš liels māksliniecisks impulss iedarbojas šādi, taču visspēcīgāk šai ziņā iedarbojas reliģiozie impulsi, kurus lielo reliģiju dibinātāji ir nesuši pasaulē. Tie pievērš cilvēka Es mūžīgām pasaules vērtībām. Gaišredzīgais var novērot, kā ar laiku cilvēka ētermiesa kļūst arvien skaistāka, arvien tīrāka.

To cilvēka ētermiesas daļu, kuru Es apgāro, sauc “*buddhi*” jeb **Dzīvības gars**; tā ir Es pārveidotā dzīvības miesas daļa. Kristīgajā ezotērikā šo daļu sauc *Christos*. Piektais cilvēkbūtnes loceklis ir Svētais Gars, sestais loceklis ir iekšējais *Christos* jeb Kristus. Tika jau norādīts uz to, ka cilvēkam visos laikos ir bijusi iespēja veikt slepenu skološanos un tādejādi viņš varējis kļūt par iesvētīto un pats raudzīties garīgajā pasaulē. Tas iespējams, pateicoties tieši ēteriskās jeb dzīvības miesas

pārveidošanai. Tādēļ jums jāsaprot, ka jebkura augstāka skološanās nav tikai jēdzienu un mācību vielas uzņemšana vien. Slepenskološanās ir mūsu dzīvības miesas īpašību pārveidošanas ceļš. Tas, kurš kaut nedaudz pārveido savu temperamentu, paveic daudz vairāk, nekā uzņemot sevī bezgala daudz zināšanu.

Cilvēka Es var strādāt pie savas būtnes pārveidošanas vēl tālāk, bet tas iespējams tikai kādā no progresīvākām skološanās pakāpēm. Tajā cilvēks attīra un apskaidro savu fizisko miesu. Ko cilvēks zina par savu fizisko miesu? Tāpēc vien, ka viņš veicis fiziskās miesas pētījumus, izstādījis to anatomijas muzejā, viņš vēl neiegūst zināšanas par tajā valdošajiem likumiem, par tās iekšējas pārvaldīšanas iespējām.

Bet pastāv iespēja ieskatīties sevī tā, lai kļūtu saprotamas kustības, kas norisinās nervu sazarojumos, pulsa sitienos, elpošanas plūsmā; tajās var apzināti ietiekties. Ja cilvēks tā saucamās slepenskološanās ceļā spēj pārveidot arī savu fizisko ķermeni, t.i., noteiktā mērā apzināti pārvaldīt tajā notiekošos fiziskos procesus, tad šo pārstrādāto visbiezāko ķermeņa daļu sauc par **“atman”** jeb **Gara cilvēku**, jo tas sākas ar elpošanas procesa regulēšanu (**“atmen”** – elpot, vāc., no sanskrita). Tātad, septītais cilvēka būtnes loceklis ir *atman* jeb kristīgajā ezotērikā – “Tēvs”.

Tā cilvēks savas attīstības gaitā vispirms nonāk pie Svētā gara, t.i., pie pārveidotas astrālās miesas, caur Svēto garu – pie Kristus, t.i., pie ētermiesas apziņas, un caur Kristu – pie Tēva, t.i., pie fiziskās miesas apziņas.

Ja jūs izpratīsiet attiecības starp šiem septiņiem cilvēka dabas locekļiem, tad sapratīsiet, kāda bija iesvētīšana senajos laikos pirms Kristus un kāda tā kļuva pēc tam, kad Kristus bija parādījies uz Zemes.

Kad cilvēks ir iemidzis, gultā atrodas tikai fiziskā un ētermiesa, astrālā miesa ir ārā. Kad cilvēks nomirst, viņš atstāj savu fizisko miesu, un no tās izceļas tikai tā fiziskās miesas daļa, kuru viņš spējis pārveidot. Tā nav vieliska, bet spēku miesa. Ļoti maz no tās cilvēks šādā veidā paņem sev līdzīgu pēc nāves, tomēr jaunajā iemiesojumā tā palīdz viņam izveidot jaunu fizisko miesu. (Materiālisti šo daļu sauc par “permanento atomu”.) Tātad, vispirms no mirušā ķermeņa atbrīvojas tā fiziskās miesas daļa, kuru cilvēks pats ir pārveidojis, tad atbrīvojas ētermiesa, apziņas miesa un Es. Pēc kāda laika atdalās tā ētermiesas daļa, ar kuru cilvēks vēl nav strādājis, un viņš ieiet kamalokā, šķīstīšanās posmā. Vēl pēc kāda laika atdalās arī astrālās miesas daļa, ar kuru cilvēks vēl nav strādājis. Tad pienāk laiks, kad no trim miesām ar cilvēku paliek saistīts vienīgi paša Es izveidotais. Tas dodas cauri gara jomai. Tas ir mūžīgais cilvēka būtnes kodols. Tas kļūst jo lielāks, jo vairāk Es ir strādājis ar zemākajām miesām.

Svētais gars ir mūžīgais gars cilvēkā; Kristus ir mūžīgā ētermiesas daļa; Tēvs ir mūžīgā fiziskā miesa. Šie trīs dodas cilvēkam līdzīgu cauri visiem laikiem kā viņa mūžīgā daļa.

Laikā pirms kristietības, iesvētot skolnieku visā, ko var dot splezinātne, viņu vispirms sagatavoja tiktāl, lai kļūtu saprotami visi jēdzieni un priekšstati, tiku apgūti visi ieradumi un izjustas visas sajūtas, kuras nepieciešamas, lai varētu dzīvot

augstākajās pasaulēs, lai spētu tajās uztvert. Tad pienāca kārtā tam, ko sauc par “atmodināšanu”, kas ilga trīsarpus dienas un trīs nakts. Tas notika ar tempļa priestera palīdzību, cilvēku mākslīgi ievēdot nāvei līdzīgā miega stāvoklī un liekot palikt tajā trīsarpus dienas. Ja citkārt miegā fiziskā un ētermiesa paliek saistītas savā starpā, tad šeit priesteris izcēla iesvētāmajam ētermiesu no fiziskās miesas tā, lai starp fizisko miesu un citām miesām paliktu tikai ļoti vaļīga saikne. Tas bija dziļa transa stāvoklis. Šajā laikā cilvēka Es dzīvoja augstākajās pasaulēs. Tā kā skolniekam iepriekš tika sniegtas zināšanas par augstākajām pasaulēm, viņš varēja tajās orientēties, tomēr priesteris viņu vadīja. Tātad priesterim vispirms bija jāatbrīvo skolnieka ētermiesa no letargiskā stāvoklī esošās fiziskās miesas, lai varētu ievadīt viņu augstākajās pasaulēs. Pilnīgi apzinātā stāvoklī cilvēks nebūtu varējis tajās pacelties. Viņu bija jāizceļ no šī stāvokļa.

Lai arī cik lielisks un varens bija tas, ko cilvēks tad pārdzīvoja, tomēr viņš atradās pilnīgā priesteru varā; kāds cits valdīja pār viņu, tikai par šādu cenu viņš varēja nokļūt augstākajās pasaulēs. Kas ar viņu notika šajā laikā un kāds viņš kļuva pēc tam, jūs varat iztēloties, ja ņemsiet vērā, ka aprakstītajā stāvoklī cilvēks varēja pārdzīvot savu mūžīgo elementu. Viņš tika atbrīvots no savas mirstīgās daļas, no fiziskās miesas, kuru nevarēja lietot augstākajās pasaulēs. Šāds cilvēks atgriezās pie apziņas kā zinošais, kā tāds, kurš pats ir piedzīvojis dzīvības uzvaru pār nāvi un var par to liecināt. Tagad viņš bija iesvētītais. Ētermiesu bija jāizceļ no fiziskās miesas, lai pārdzīvotu *Christos* cilvēkā. Šāds iesvētītais varēja teikt: ‘Esmu

pieredzējis, ka noteikta cilvēka daļa ir mūžīga, tā pastāv visos iemiesojumos. Es to zinu, esmu pats to piedzīvojis, šo mūžīgo cilvēka būtnes kodolu.' Lai to pārdzīvotu, viņam trīs dienas bija jāpavada dziļā bezsapņu miegā.

Bet šis iesvētīšanas veids bija saistīts vēl ar ko citu, un jo tālāk mēs ejam atpakaļ, jo svarīgāku lomu tas spēlē. Es jau reiz to raksturoju, kad stāstīju par sensenos laikos pastāvējušajām tā saucamajām tuvajām laulībām. Visās tautās pastāvēja mazas kopienas, kurās cilvēki bija radniecīgās attiecībās cits ar citu. Cilvēki precējās šo kopienu ietvaros; apņemt sievu no svešas kopienas skaitījās amorāli. Tātad, laulībās vienmēr saplūda kopā radniecīgas asinis. Tikai pamazām tuvo laulību princips tika nomainīts pret attālo laulību principu. Tajos laikos iesvētīšanai bija nepieciešami pavisam īpaši pasākumi. Lai varētu iesvētīt kādu cilvēku, viņam vajadzēja būt iespējami labam asins sastāvam [bez svešu asiņu piemaisījuma], kas tika noskaidrots, rūpīgi izpētot viņa iepriekšējos iemiesojumus. No šādas cilts cēlies cilvēks varēja saņemt augsta ranga iesvētījumu, jo asinsradniekiem izcelt ētermiesu no fiziskās miesas bija sevišķi viegli. Pastāvēja veselas priesteru paaudzes, kuras pieskatīja, lai tiktu saglabātas noteikta sastāva asinis.

Cilvēka dzīve ir sarežģīta, tā ne vienmēr izvēlas taisnus ceļus. Ir dziļāk jāinteresējas par esamības mīklām. Arvien biežāk tuvo laulību princips tika pārkāpts, cilts paplašinājās un kļuva par tautu. Izraēliešiem cilts princips tika pilnībā aizstāts ar tautas kopienas principu. Savukārt Kristus šo perspektīvu

izvērs vēl tālākā nākotnē: “Kurš neatstās tēvu, māti, brāli, māsu Manis dēļ, tas nevar būt Mans mācekļis.”

Izklausās cietsirdīgi, bet šie vārdi vistiešāk parāda kristietības tendenci. Tautas kopienas locekļi reiz teica: „Mans brālis ir tas, kurš dzimis manā tautā.” Vispārcilvēciskais brālības princips, kuram jāaptver visa cilvēku dzimta, skan šādi: „Tu esi mans brālis tādēļ vien, ka tu esi cilvēks”. Tas ir visdziļākais kristietības princips. Jebkuras citas radniecības šaursirdībai jātiek pārvarētai ar kopīgu saiti, kas sniedzas no viena cilvēka dvēseles pie cita cilvēka dvēseles, savienojot visu cilvēci. Bet līdz ar to tiek pārrauts senais iesvētīšanas princips, kas balstījās asins radniecībā.

Jauno iesvētīšanas principu, kas turpmāk vairs nav saistīts ar fiziskām īpašībām, mēs redzam iezīmējamies jau Pāvila iesvētīšanā: viņš to saņem dienas gaismā, nevis tumšā templī. Agrāk tas nebūtu varējis notikt. Ja mēs ņemsim to vērā, tad varēsīm izprast lielo apvērsumu, ko izraisīja Kristus Jēzus. To sagatavoja jau Mozus, Zaratustra, Buda, Pitagors, bet īstenoja Kristus Jēzus.

Tā mēs redzam, ka kristīgajās iesvētīšanas skolās pirmo reizi tiek īstenots jauns princips, proti, cilvēks tiek ievests augstākajās pasaulēs, nevis izvelkot viņu laukā no fiziskās miesas, bet saglabājot pilnu viņa fiziskās miesas apziņu [skaidro nomoda apziņu]. Tā tas notika kristiešu ezotēriskajās skolās. Turpretī senajā cilvēcē, un joprojām lielā cilvēces daļā mūsdienās, pretī stāv iniciējošais tempļa priesteris, kura stingrajai autoritātei iesvētāmajam jāpakļaujas. Tikai cilvēka

pakļaušanās priestera varai ļāva nonākt augšā, garīgajā pasaulē.

Senos laikos piespiedu autoritātes princips izpaudās arī sociālajā dzīvē, jo visi valdnieki bija priesteri. Visi valsts noteikumi, tās struktūra izrietēja no iniciējošās varas. Tai tika pakļautas asinsradinieku attiecības ciltī, kā arī tautas veidošanās process. Kad vecais iniciācijas princips tika atcelts, noteicoša kļuva pavisam atšķirīga autoritāte, proti, brīva, tikai uzticībā balstīta autoritāte. Tev jāpaļaujas uz to, kam tu uzticies – tā ir visaugstākā kristīgā ideja, līdz kurai cilvēks paceļas, ja priekšā esošais tam ir kā brālis, un, būdams augstāk attīstījies, tiek atzīts par tādu, kam cilvēks dāvina savu uzticību.

“Esiet modri un lūdziet” – tas ir kristietības pamatprincips. Jaunā iesvētīšana norisinās nomoda stāvoklī. “Jūs iepazīsiet patiesību, un patiesība darīs jūs brīvus”, – tie ir dziļi kristīgi vārdi. Tie iezīmē kristietības nākotni. Pašlaik kristietība ir tikai savas attīstības pašā sākumā.

Iedomājieties intensīvo saikni starp skolotāju un skolnieku senā “tempļa miega” stāvoklī. Pēc trīsarpus dienām skolnieks saņēma pēdējo iesvētīšanas augli. Viņu attiecības mēs šodien pat nevaram iztēloties. Attiecības starp hipnotizētāju un hipnotizējamo sniedz mums visai vāju tā procesa attēlu, kas norisinājās, kad tempļa priesteris modināja skolniekā vispirms Svēto Garu un tad *Christos*. Īstenībā skolnieks atspoguļoja skolotāja Svēto Garu un *Christos*; abi bija saplūduši vienā, un gaišregis varēja vērot šo procesu. Šo trīs dienu laikā skolotājs un skolnieks pilnībā identificējās, un vēlāk skolotāja Es turpināja dzīvot viņa skolniekos, dziļi sakausēts ar viņu būtību pēc trīsarpus iesvētīšanas rituāla dienām.

Aplūkojiet seno valstu sociālo uzbūvi un tās piramīdveida raksturu: apakšā tauta, virs tās iesvētītie, virs tiem iesvētīto skolotāji. **Viens un tas pats** gars plūda lejup caur visām pakāpēm. Šādi iesvētītajos turpināja dzīvot arī šis tas svešs.

Līdz ar kristietības principu savu nozīmi ieguva individualitāte. Tādēļ kristīgās iesvētīšanas pamatprincips nosaka, ka skolnieks nekādā ziņā nedrīkst sakausēties ar skolotāju. Tie abi iesvētīšanas gaitā nedrīkst kļūt par vienu personu. Svētajam Garam jātiek atmodinātam ikviena cilvēka Es'ā. Tāds ir kristīgās iesvētīšanas princips. Tas tiek simboliski izpausts arī "Apustuļu darbos" aprakstītajā Vasarsvētku brīnumā. Iesvētīšanas rezultātā visi sāk runāt dažādās mēlēs.

Skolotājs ciena otra cilvēka individualitāti; viņš pats ieiet skolnieka sirdī, nevis izņem to no viņa fiziskā ķermeņa un pārceļ sevī.

Paturiet prātā, ka mūsdienu cilvēkam vissvarīgākā ir Svētā Gara un *Christos* patstāvīga attīstība, un jūs sapratīsiet – cilvēka personība, tikai pateicoties šim kristietības principam, tiek uzskatīta par brīvu. Tikai kristietība beidzot atbrīvoja cilvēka individualitāti, tādēļ radās nepieciešamība ieņemt citu attieksmi pret patiesību un gudrību nekā agrāk.

Senajos laikos valdošais gudrības gars bija centralizēts. Centralizētajai varai saskaldoties, tas tika decentralizēts, un cilvēku dvēselēs ienāca egoisms. Jo vairāk izplatījās attālo laulību princips, jo stiprāka kļuva vara, kas nākotnē atkal savedīs kopā brīvību sasniegušos cilvēkus.

Kas tā ir par varu? Ja jūs aplūkosiet to, ko mēs šodien mācāmies kā elementāras garazinātnes atziņas un ieskatīsimies vēsturē, tad redzēsiet, ka senos laikos šīs zināšanas piederēja tikai mazām cilvēku grupām un vēl agrāk tikai visaugstākajai sabiedrības virsotnei. Tādēļ tā darbojās pēc piespiedu autoritātes principa. Nu mēs tuvojamies laikiem, kad gudrība kļūs arvien populārāka. Tā būs līdzeklis, ar kā palīdzību varēs nodibināt lielo cilvēces brālību.

Diviem gara pētniekiem nekad nebūs dažādu viedokļu par vienu un to pašu jautājumu, jo tad viens no viedokļiem būtu nepareizs. Gudrība ir viens veselums, kurā nav iespējama difference. Jo cilvēki kļūst individuālāki, jo vairāk viņiem jāsniedz gudrība, kura vienīgā varēs savest viņus atkal kopā. Šodien mēs dzīvojam pārejas stadijā. Gudrībai attīstoties arvien tālāk, viedokļa princips pārstās darboties. Jo individuālāki ir cilvēki, jo gudrākiem viņiem jākļūst, jo tikai izziņas augļi savedīs viņus atkal kopā – tas ir Gudrības Gars, kuru Kristus Jēzus apsolīja savējiem. Gudrības Saule pievelk visus viedokļus, tāpat kā [fiziskā] Saule pievelk augus.

Gars, kurš darīs cilvēkus brīvus, ir Svētais gars. Pret šo Garu kristietis nekad nedrīkst grēkot. Kurš pret to grēko, grēko pret pašu kristietību, pret apsolīto Garu, kurš vienīgais var savest kopā atsevišķu cilvēku individualitātes.

Evaņģēlijos stāstīts par to, kā Kristus Jēzus izdzen no cilvēkiem dēmonus. Dēmoni pastāv tik ilgi, kamēr cilvēks nav brīvs, kamēr viņš nav vēl uzņēmis sevī šo Gudrības garu. Cilvēks ir viscaur piebāzts ar dažādām būtņēm, kas mudž viņa zemākajos locekļos. Mēs tās saucam par rēģiem, spektriem,

spokiem vai dēmoniem. Tām atbilst triviāls salīdzinājums par tārpinu sieru, kurā tārpi ložņā iekšā – ārā. Kad Kristus Jēzus uzstājas kā Gars, kurš izdzen cilvēku dēmonus, Viņš ļauj sevi atpazīt kā Brīvības Garu. Dēmonus var izdzīt, tikai piesaucot vienu garu pret otru, brīvības garu pret visiem pārējiem gariem.

Tagad uz brīdi iedomājieties senās cilvēku kopienas, sākot no cilts kopienām līdz pat tautu kopienām. Kā var apvienot šos cilvēkus, kuri nav individuāli brīvi? Iedomājieties, ka visi šeit sēdošie būtu kļuvuši brīvi un viņos visos dzīvotu patiesības gars. Vai mēs kādreiz strīdētos, vai mēs kādreiz būtu neapmierināti viens ar otru? Nē, ja mūs apvienotu patiesības gars, nevarētu pastāvēt atšķirīgi viedokļi un redzespunkti.

Senos laikos, lai saturētu cilvēkus kopā, valdīja ārējais likums. Divi cilvēki, kas iepazinuši patiesības garu, paši justu vilkmi viens pie otra. Tātad cilvēces attīstības sākumā ir likums, beigās – iekšējā vēlme pēc miermīlīga, harmoniska kopdarba. Ezotēriskajā kristietībā, pretstatā likumam, to sauc par svētlaimi vai žēlastību (*Gnade*). Dziļākais kristietības jēdziens nav nekas vairāk kā spēja pilnīgā mierā (*Frieden*) just kopā ar otru.

Svētā gara caurstrāvotā astrālā miesa ir visiem vienāda, patiesības gars katrā ir viens un tas pats. Iedomājieties šādu garu individualitātē, kurā vienlaicīgi ir uzmodināts arī *Christos* – princips, kas darbojas kā Dzīvības Gars dzīvības miesā. Ja katrs caurstrāvos savu ētermiesu ar šo sajūtu, tad sirdī mums

būs vienota gara sajūta, kas ar kopīgu gudrību savedīs individualitātes kopā. Un tas, ko viņas sevī jūt, ir *caritas* – svētlai-me, žēlastība.

To ir atnesis Viņš, kurš mūsu ēras sākumā uzņēma sevī *Christos*, kurš pirmais īstenoja absolūto cilvēces principu. Kristus Jēzum jādzīvo katrā atsevišķā cilvēkā. Caur Viņu pasaulē ir ienākusi brīvas, miermīlīgas cilvēku sadarbības iespēja.

“Kristū jūs atkal kļūsiet dzīvi; nonāvējiet atšķirtības garu!” – saka Pāvils.

Cilvēks var grēkot visā, kas nav saistīts ar šo Garu, bet, grēkojot pret vispārcilvēcisko Garu, viņš to noliegtu un vairs nebūtu kristietis.

Cilvēkam jānonāk pie gara apziņas. Attīstoties arvien tālāk, viņa apziņas miesa pārvēršas par Svēto garu. Grēks pret Svēto garu nevar tikt piedots, tādēļ ka tas ir grēks pret pašu attīstību. Neiesvētītajiem ētermiesas pārvēršanās notiek neapzināti. Kamēr cilvēks nav iesvētīts, viņš tikai astrālajā miesā [t.i., apzināti] var nodarīt grēku, kas nevar tikt piedots. Iesvētītais nedrīkst grēkot arī fiziskajā un ēteriskajā miesā. Neiesvētītajam šie grēki vēl var tikt piedoti, un tas notiek ar cilvēces vadītāju palīdzību.

NO GOLGĀTAS PLŪSTOŠĀS ASINS PASAULVĒSTURISKĀ NOZĪME

Berlīne, 1907. gada 25. martā

„Visi grēki var tikt piedoti,
tikai ne grēks pret Svēto garu.”

Pēc astoņām dienām es gribētu runāt ar jums par Golgātas mistēriju, un šodien mēs varētu tam nedaudz sagatavoties. Šodienas izklāstījums attieksies galvenokārt uz kādu teicienu „Jaunajā Derībā”, kas daudziem nav nemaz vai ir grūti saprotams. Katrā ziņā cilvēki nesaskata šajā teicienā tā dziļo jēgu, kas izriet no ezotēriskās kristietības. Vienlaicīgi šis teiciens atklāj mums kristietības gara būtību. Tas ir jums labi pazīstamais teiciens: „Visi grēki var tikt piedoti, tikai ne grēks pret Svēto garu”.

Faktiski šajos vārdos ir izteikta kristietības misijas būtība, un vienīgi garazinātniskais pasaules redzējums, pasaules izpratne ir pareizais instruments, ar kuru var atklāt šo vārdu dziļo jēgu. Tiem, kuri saskaras ar šo pasaules redzējumu, arvien vairāk būs jāpierod no dažādām pusēm iepazīt lielo garazinātniskās kustības misiju pasaulē, un pasaulei arvien vairāk būs jāatzīst, ka šī kustība nepastāv tādēļ, lai iedibinātu kādu jaunu ticību, kādu jaunu sektu vai ko tamlīdzīgu. Laiks, kad pasaulē varēja tikt ieviesti jauni ticības apliecinājumi vai jaunas specifiskas reliģijas, ir pagājis, un reliģijas nākotne pastāv esošo reliģiju apvienošanā vienā kopīgā lielā cilvēces reliģijā. Tātad gara izzīņas kustība negrib sprediķot cilvēkiem

kādu jaunu reliģiju. Tā grib būt tikai instruments, kas palīdz izprast dziļās patiesības, ko satur reliģiskie dokumenti.

Es jau bieži esmu pievērsis jūsu uzmanību tam, ka šodienas teologu, kā arī citās reliģiskajās aprindās, pastāv tendence banalizēt reliģiskas patiesības, neuztvert tās pietiekami dziļi. Šo aprindu pārstāvji jūtas ļoti apmierināti, ja kāds interpretē Kristu Jēzu kā vienkāršu vīru no Nācaretes, kā figūru, kas labprāt tiek novietota līdzās Sokrātam, Platonam, Gētem vai Šileram kā augstākais cilvēces ideāls. Katrā ziņā tie nevēlas ļaut viņam pārsniegt cilvēciskuma mēru. Cilvēki šodien ir ļoti tālu no jautājuma, vai šajā Jēzus no Nācaretes miesā nav dzīvojis kāds, kurš pārspēja visu cilvēkiem ierasto. Mūsdienu cilvēki jūtas pārauguši veco gnostiķu jautājumam. Gnostiķi bija tie, kuri mobilizēja visu cilvēkam pieejamo gudrību, lai saprastu, kas īsti noticis pirmajā mūsu ēras gadā. Šodien cilvēki apmierinās ar dažām moralizējošām frāzēm, ar dažām patiešām triviālām frāzēm, kuras mēģina izskaidrot tik lielu patiesību kā grēks pret Svēto garu.

Taču reliģiskie dokumenti pastāv ne tādēļ, lai cilvēki tos skaidrotu triviāli. Nav tik liela dziļuma un nav tik lielas gudrības, kas pilnībā paceltu tos aizsedzošo plīvuru. Katrā ziņā, mēģinot saprast šo dokumentu dziļo jēgu, nedrīkst ienest tajos neko no sevis. Cilvēkam bez akadēmiskās izglītības nav grūti to ievērot, toties izglītotiem tas sagādā ārkārtīgas grūtības. Taisnības labad gan jāsaka – reliģiskie dokumenti ir tik dziļi, ka nekādas gudrības nepietiks, lai pilnībā atšifrētu to jēgu. Neviena dvēsele nav tik vienkārša, lai pilnīgi bezaizspriedumaini uztvertu lielās, varenās vēstis, kas slēpjas reliģiskos

dokumentos. Un nav arī tādas gudrības, kas būtu augstāka par reliģiska dokumenta gudrību. No šī redzespunkta un šādā noskaņojumā mēģināsim izskaidrot minēto teicienu.

Vispirms noskaidrosim, kā ezotēriskā kristietība saprot Svēto garu un kā tā saprot abus pārējos dievišķos aspektus: Dēlu un Tēvu. Šos jēdzienus nevar izdibināt ar prātošanu. Tie nepastāv tādēļ, lai katrs patvaļīgi piešķirtu tiem kādu jēgu. Jēgu tiem piešķirushi tie, kurus sauc par kristīgiem iesvētītajiem, un tagad mums jāturas pie tā, kas tika mācīts kristīgo iesvētīto skolās. Nav labi uztvert Bībeli ārīšķīgi un prātot par to, ko varētu nozīmēt tas vai cits vārds. Patiess okultists tā nekad nedarīs. Viņš ķersies pie lietas citādi, jo zina, ka savulaik pastāvēja ezotēriskās, kristīgās iesvētīšanas skolas, kurās tika mācīta dziļā kristīgo dokumentu jēga. Šī jēga nekad nav mainījusies, jo šajā mācībā nepastāv dažādi redzespunkti.

Mums būs jāturas pie viena fakta, kas šajā ziņā, iespējams, bijis visredzamākais ārējā vēsturē; tā ir liela ezotēriskā, kristīgā skola, kuru apustulis Pāvils nodibināja Atēnās, proti, Dionisija Areopagita skola. Zinātnieku aprindās ierasts runāt par kādu viltus Dionisiju, jo ar šādu vārdu parakstītus rakstus var konstatēt tikai 6. gadsimtā. Zinātne šeit nevarēs tikt pie pareizā sprieduma, kamēr nenoskaidros, ka laika gaitā tikumi ir būtiski izmainījušies. Šodien cilvēks, kuram prātā ienākusi daudz maz gudra doma, nevar vien sagaidīt, kad tā tiks noformēta drukātā rakstā un palaista pasaulē, bet senajos laikos svētās patiesības stingri glabāja no plašas sabiedrības un nekaisīja tās kuram katram virs galvas. Šīs patiesības drīkstē-

ja saņemt tikai tie, kuri bija izturējuši pārbaudījumus, pierādījuši atbilstošu patiesības izjūtu un prata cienīgi uzņemt šādas patiesības. Sākumā tās tika pavēstītas tikai mutiski, jo tam, kurš izteica šīs patiesības vai atklāja skolniekiem atbilstošus faktus, vajadzēja iegremdēt savus vārdus padevības pilnās, augstu jūtu pārņemtās dvēselēs, siltās sirdīs. Šādās skolās skolniekiem bija jāapgūst zināms noskaņojums, zināma nostāja pret augstākajām patiesībām.

Šodien cilvēki uzskata, ka patiesību var uzņemt jebkurā noskaņojumā. Šī nav kritika, tā tam jābūt. Attīstība nes sev līdzi šādu nostāju. Taču senāk bija cita izpratne. Tad nebija vienalga, kādā noskaņojumā cilvēks saņēma atziņas no matemātikas vai fizikas jomas. Cilvēki saprata, ka šis noskaņojums ir ļoti svarīgs, tādēļ pat vienkāršas atziņas, kurās tomēr slēpās zināma patiesība, tika saņemtas pacilātā noskaņojumā. Tās tika uzskatītas par dievišķā pasaules gara atklāsmēm. Par tādām tika uzskatītas arī matemātiskas patiesības, kas ietvēra dievišķā atklāsmi par telpu. Skola ļoti rūpējās par pareizas nostājas, par pareizas jūtu pasaules izkopšanu skolniekos.

Tā tas bija arī Pāvila skolā, kurā augstākās patiesības tika atklātas skolniekiem tikai pēc viņu pamatīgas sagatavošanas. Kamēr Pāvils sludināja kristietību plašajā pasaulē, viņa skolnieki iepazina ezotērisko kristietību Atēnās, un, tā kā skolas gars darbojās vēl ilgu gadus, arī ezotērisko patiesību nesējus vienmēr sauca vienā vārdā. Atēnu skola pastāvēja gadu simtiem, un visaugstākais tās skolotājs tika saukts Dionisija vārdā. Tādēļ arī tas, kurš 6. gadsimtā pierakstīja šīs lietas – kad rakstīšana pamazām kļuva par ieradumu –, tika saukts

šādā vārdā. Tikai zinātājs var saprast tā nozīmi Dionisija skolā.

Un tagad mēģināsim patiesā kristietības nozīmē saprast trīs vārdus: Tēvs, Dēls un Gars. Mēs tam jau esam sagatavojušies, pateicoties apcerējumiem par tēvreizi, tikai no cita redzēšanas punkta. Mēs uzzinājām, ka no dievišķā kvalitātēm cilvēka dabas trīs augstākajos locekļos izpaužas tas, ko mēs saucam *atman*, *buddhi* un *manas*. Mēs dzirdējām, ka ar tēvreizes vārdiem „vārds”, „valstība” un „griba” ir saistītas trīs augstākās cilvēka dabas sfēras. Šodien mēs aplūkosim šos trīs cilvēka locekļus, kā tas tika darīts ezotēriskās kristietības skolās. Mēģināsim atcerēties, kādās attiecībās ir zemākā un augstākā cilvēka daba. Kristīgajās skolās vienmēr tika mācīts, ka cilvēks sastāv no fiziskās miesas, ēteriskās miesas un astrālās miesas, un šajās trīs miesās kā intīmākais cilvēka būtnes loceklis dzīvo Es. Šī bija tā saucamā svētā četrvienība, kuru tajos laikos vienmēr iedalīja fiziskajā miesā, ēteriskajā jeb dzīvības miesā, astrālajā miesā un Es.

Mēs arī zinām, ka cilvēka attīstības gaitā šīs trīs miesas tiek Es pārveidotas. Sākumā Es jāpārveido astrālā miesa, kas ir afektu, dziņu, kaislību un sajūtu nesēja. Šo astrālo miesu var saukt arī par apziņas miesu. To mācīja arī ezotēriskā kristietība, proti, ka Es savas attīstības gaitā ir aicināts darīt astrālo miesu arvien cēlāku un attīrīt to, dēvējot šo cēlo, attīrīto daļu par Svēto garu cilvēkā. Citiem vārdiem, Es šķīstīto astrālās miesas daļu ezotēriskajā kristietībā sauc par „Svētā gara pārņemto astrālās miesas daļu”.

Mēs zinām, ka Es iedarbojas arī uz ēterisko jeb dzīvības miesu, to pacilājot un pārveidojot. Parastā ārējā – materiālajā un garīgajā – dzīvē morāle un kultūra iedarbojas uz astrālo miesu, bet cilvēka ētermiesu pacilā un izmaina vienīgi tas, ko viņš uzņem sevī kā reliģijas un mākslas vērtības, kuru laicīgajās formās var apjaust mūžīgo. Mākslas impulsi iedarbojas spēcīgāk par morālo audzināšanu, spēcīgāk par cilvēces tiesisko un valsts dzīvi, jo patiesā mākslas darbā izpaužas mūžīgais, nepārejošais. Taču visspēcīgāk uz ētermiesu iedarbojas reliģiskie impulsi. Šo impulsu ietekmē viena ētermiesas daļa atbrīvojas, lai pārveidotos par *buddhi*, Logosu, Vārdu. Ezotēriskajā kristietībā to sauc *Christos*.

Mums vienmēr jāpatur prātā, ka, nodarbojoties ar garazinātni, mēs nesekojam kādai pelēkai, pasaulei un dzīvei svešai teorijai, bet meklējam gara jomā to, kas iedarbojas uz šīm miesām, tās pacilājot un šķīstot. Tikai aptvēruši un pārdzīvojuši garīgo, mēs spēsim ienest to dzīvē, varēsim caurstrāvēt un apgarot katru dzīves mirkli ar to, ko esam uzzinājuši gara valstībā. Tā ir praktiska gara izziņa. Nevis gudri jārunā par garu, bet jāļauj tam ienākt mūsu kultūrā. Tādēļ, runājot par cilvēka miesu pārvērtībām, der pievērst uzmanību praktiskajam, proti, tam, ko īsti šis apgalvojums grib mums teikt.

Tā, ko jūs pārdzīvojat savā ikdienas apziņā, staigājot pa ielām, tirgus laukumiem, ļaujot dažādām lietām ietekmēt jūs, uzņemot sevī dažādus iespaidus, ir tikai daļa no visiem jūsu pārdzīvojumiem. Kurš neņem to vērā, nekad nevarēs saprast dzīvi un svarīgus, pat vissvarīgākos ikdienišķās dzīves noslēpumus. Tam, kurš tiecas pēc gara izziņas, jāieskatās dziļāk,

nekā to spēj cilvēks ar parastiem ārējās kultūras līdzekļiem. Mūsu dažādās miesas – ēteriskā un astrālā – atšķiras arī ar parastās ārpusaules dažādo ietekmi uz tām. Viss, ko jūs pārdzīvojat apzināti, kam jūs pievēršat uzmanību un zināt, ka tas ienāk jūsu apziņā, viss, ko jūs redzat ārā vai savā istabā un kas atstāj noteiktu iespaidu uz jums, tas izpaužas jūsu astrālās miesas kustībās. Visu, ko jūs piedzīvojat apzināti, okultists var izsekot kustībās un plūsmās, kas norisinās astrālajā miesā.

Taču cilvēku ietekmē arī lietas, kurām viņš parasti nepievērš uzmanību. Staigājot pa pilsētas ielām, jūs nevarat tiešā veidā pievērst uzmanību visam, kam paejat garām. Tās ir lietas, kuras vēlāk jūs diez vai pat atcerēsieties. Iedomājieties visu, kas atradies skatlogos pa labi un pa kreisi, kad jūs gājāt tiem garām, kādi cilvēki jums gājuši garām, kā tie bijuši ģērbti! Vai jūs esat pievērsuši uzmanību visām šīm lietām? Noteikti nē. Taču arī tas, kam jūs netikāt apzināti pievērsuši uzmanību, atstāj uz jums zināmu iespaidu. Un vēl: kāds cilvēks aplūko karikatūras žurnālā vai kādu plakātu. Tas, kam viņš seko ar apzinātu uzmanību, nav vienīgais, ko viņš uztver. Žurnālā ir lietas, kas nerasniedz viņa apziņu, bet tomēr atstāj uz viņu noteiktu iespaidu. Par tādiem iespaidiem mēdz teikt, ka tie paliek zem apziņas sliekšņa, bet patiesībā tas ir citādi. Patiesībā daudzas, neskaitāmi daudzas lietas iedarbojas uz cilvēku, viņam to neapzinoties, un šīs lietas, kas iedarbojas uz cilvēku, viņam to neapzinoties, bieži vien iedarbojas uz viņu daudz dziļāk un nozīmīgāk nekā tās, kuras viņš apzinās, jo šīs pirmās iedarbojas tieši uz viņa ētermiesu. Jūs nepārtraukti uztverat iespaidus ar savu ētermiesu. Tā sāk kustēties, veidojot viļņus; lai arī tie ir smalkāki par astrālās miesas veidotajiem, kad tā

saņem apzinātus iespaidus, tomēr tie pastāv. No tā jūs varat secināt, cik bezgala svarīgs visai cilvēces attīstībai ir tas, par ko cilvēkam būtībā nav ne mazākās jausmas. Zem mūsu kultūras virspuses uz cilvēku maņām, apejot astrālo miesu, t.i., tieši uz ētermiesu, pastāvīgi iedarbojas dažnedažādas lietas un izraisa tajā tēlus, kuriem ir paliekoša nozīme. Šādas lietas pastāvīgi ietekmē cilvēkus, un to gara zinātne jūtas aicināta norādīt, lai ienestu skaidrību ikdienas dzīvē.

Tā tas gluži vienkārši ir, ka katrs laikmets cilvēkus ietekmē pavisam īpašā veidā. Ja vienā laikmetā tiek ražoti atbaidošī slikti plakāti un pretīgi humoristiski žurnāli, kas uzrunā, tā teikt, zemāko, juteklisko cilvēka dabu un izceļ tikai sensacionālo, tad šis laikmets ietekmē cilvēkus pavisam citādi nekā tas, kurā šādas lietas neizmanto. Okultists redz to visu atspoguļojamies cilvēku nosliecēs, temperamentos un rakstura īpašībās. Pat sirdsapziņā atspoguļojas neapzināti saņemtie iespaidi. Tam, kurš gribētu studēt Viduseiropas vai pat visas Eiropas iedzīvotāju sirdsapziņu, kā arī temperamentu, vispārējo dvēseles konstitūciju un noslieces 12., 13. un 14. gadsimtā, ja viņš gribētu to darīt okulti, visu minēto nāktos secināt no arhitektūras stila, no gleznošanas veida un no tā, kāda kultūras vide apņēma tā laika dvēseles. Ja cilvēks tajā laikā gāja pa pilsētas ielām, kurās pa labi un kreisi atradās pavisam citas lietas nekā mūsdienu pilsētās, tad viņa dvēsele tika noskaņota pavisam citādi nekā mūsdienu cilvēka dvēsele. Nedrīkst noniecināt to, kas ir dziļāk par apziņu, tādēļ ka impulsi, kas saistīti ar lieliem cilvēces attīstības periodiem, iedarbojas ļoti dziļi. Tāpat nedrīkst noniecināt mūsdienu kultūrā pastāvošās lietas, kas nosaka šī laikmeta materiālistiskās jūtas

un sajūtas. Tās ir jāatpazīst, un nedrīkst uzskatīt par vienkārši reakcionāru to cilvēku, kurš no dziļāka redzespunkta grib, lai tieši cēlais un nozīmīgais iedarbotos uz cilvēku dvēselēm līdz pat tās veidojošajiem ētermiesas spēkiem.

Kā jūs redzat, pastāv noteikts domāšanas veids, kas orientējas nevis pēc mūsu laikmetā raksturīgiem aizspriedumiem, bet pēc garīgām patiesībām. Ja šādi aplūko kaitīgos iespaidus, kuri veicina materiālistisko pasaules uztveri un veido ikdienas vidi, cilvēkiem to pat neievērojot, vai jūsuprāt daudz var panākt ar teorijām un mācībām, kuras neiedziļinās iezīmētajos aspektos? Ja jūs zināt, ka augstākās kristietības mācības atspoguļojās glezniecībā, tad jūs neizbrīnīs fakts, ka tās atspoguļojās arī vidē, kurā šie cilvēki dzīvoja, lai gan viņi nepievērsa tam uzmanību. Tagad aplūkosim to, ko kristīgajā ezotērikā sauc par Tēvu. Mēs zinām, ka Es pārveido ne tikai astrālo miesu, bet arī ēterisko un fizisko miesu. Cilvēks tās pārveido neapzināti. Savukārt ezotēriķis vai okultists pārveido astrālo, ēterisko un fizisko miesu apzināti; to dara arī cilvēks, kurš iet ezotēriskās skološanās ceļu.

Viss, kas iedarbojas uz astrālo miesu, ir sagatavošanās ezotēriskai, t.i., īstai okultai skološanai. Okultā skološanās sākas ar iedarbošanos uz ēterisko jeb dzīvības miesu, kad cilvēks tiek novests stāvoklī, kurā pēc okultā skolotāja sniegtiem norādījumiem viņš maina savu temperamentu, noslieces un ieradumus, faktiski kļūstot par citu cilvēku. Tikai pateicoties tam viņš var ieskatīties augstākajā pasaulē. Ja kāds mācās teorētisko fiziku, tā iedarbojas tikai uz viņa astrālo miesu. Taču, ja mācībām piemīt liels spēks, kas pārveidojoši iedarbojas uz

cilvēka ēterisko miesu, viņā veidojas orgāni, ar kuriem var raudzīties garīgajā pasaulē. Tā notiek ētermiesas pārveidošanās, un tā notiek arī fiziskās miesas pārveidošanās. Tā kā fiziskā miesa pārveidojas caur elpošanas procesu, pateicoties tā ritmizēšanai, tad šo apzināti caurgaismoto fizisko miesu sauc *atman* (*atmen* – elpot, vāc.). Kristīgajā ezotērikā to sauc par Tēvu.

Tāpat kristīgajā ezotērikā mums ir jānodala Svētais gars (kristietī ir tik daudz no Svētā gara, cik cēla ir viņa astrālā miesa), Dēls, Logoss, Vārds (kristietī ir tik daudz no Dēla, Logosa un Vārda, cik pārveidota ir viņa ētermiesa) un, treškārt, Tēvs (kristietī ir tik daudz no Tēva, cik pārveidota ir viņa fiziskā miesa, darot to mūžīgu). Apzināties sevī Tēvu var tikai iesvētītais.

Un tagad, lai mācētu atšķirt, kas ir grēks pret Svēto garu, pret Dēlu vai pret Tēvu, lai saprastu kristīgo terminoloģiju, mums jāatceras kristietības misija, kā to saprot ezotēriskās kristietības mācība. Es bieži esmu norādījis uz to, ka dziļākā kristietības misija ir pausta vārdos: „Kurš neatstās Tēvu, māti, brāli, māsu, tas nevar būt mans mācekļis.” Vēl citādāk tas ir pateikts Markam: „Un atnāca viņa māte un viņa brāļi, un stāvēja ārpusē, sūtīja pie Viņa un lika Viņu pasaukt. Un tauta sēdēja ap Viņu. Un tie teica Viņam: ‘Lūk, tava māte un brāļi ir ārā un jautā pēc tevis.’ Un Viņš atbildēja tiem: ‘Kas ir mana māte un mani brāļi?’ Un Viņš uzlūkoja mācekļus, kuri sēdēja lokā ap Viņu, un teica: ‘Lūk, šī ir mana māte un mani brāļi! Jo, kurš pilda Dieva gribu, tas ir mans brālis un mana māsa, un mana māte!’” Līdzīgus vārdus var atrast arī Lūkasam: „Bet

tad viņš atbildēja: 'Mana māte un mani brāļi ir tie, kuri klausās Dieva vārdu un to izpilda.'" Šajos vārdos ir pausta īstā kristietības misija. Mēs to sapratīsim, aplūkojot cilvēces attīstības gaitu. Tā mēs vislabāk sagatavosimies tam, kas mums jāpārrunā pirmdien, lai tuvotos Golgātas mistērijas izpratnei.

Ja atskatīsimies uz cilvēces attīstības gaitu tālā pagātnē, mēs nonāksim posmā, kuru sauc par lemūrisko laikmetu. Jūs zināt, ka mēs caur atlantisko laikmetu dodamies atpakaļ lemūriskajā. Tur mēs atrodam četrdaļīgo cilvēku – mēs drīkstam teikt pusdzīvnieku, kurš jau sastāv no četriem locekļiem – fiziskās miesas, ētermiesas, astrālās miesas un Es –, bet vēl nemaz nav spējīgs strādāt pie saviem apvalkiem, jo spēkam, kas cilvēkam ir nepieciešams, lai noteiktā veidā strādātu pie saviem apvalkiem, tajos vēl tikai jāienāk. Tiem vēl tikai jāklūst par īstās cilvēka dabas nesējiem. Tas, ko jūs šodien saucat par savu Es, kurā mīt jūsu dvēsele, jūsu visdziļākā daba, kas satur daļu no tā, kas pārējās trīs cilvēka apvalkos ir jau pārveidots, toreiz vēl nebija, tas bija tikai sācis pievienoties cilvēkam. Faktiski tajā laikā cilvēka Es vēl bija kā dobums, kā trauks, kam bija jāuzņem viņa visdziļākā iekšējā būtība, ko sauc par cilvēka nemirstīgo daļu, kas iet cauri visām inkarnācijām un kopā ar Zemi var pāriet citā planetārā esamībā. Tad tas nolaidās savā zemišķajā mājoklī. Līdz tam tas atradās Dieva klēpī, bija daļa no Dieva dabas.

Esmu jau agrāk lietojis kādu tēlu, lai parādītu, kā toreiz notika cilvēka apveltīšana ar dvēseli, šīs dievišķās substances iepilnāšana atsevišķa cilvēka čaulā. Esmu teicis: paņemiet glāzi ūdens, tajā ir daudz ūdens pilienu. Un tagad paņemiet tūkstoti

mazu sūklīšu un iemērciet tos ūdenī tā, lai katrs sūklītis ie-sūktu vienu ūdens pilienu. Mēs uzsūcam no glāzes daudzus ūdens pilienus, kuri līdz tam bija saplūduši vienā kopīgā ūdens masā, sadalot tos dažādos sūklīšos. Tā tolaik sadalījās arī tas, kas tagad ir mūsos un kas pirms tam bija Dieva klēpī saplūdis vienā nediferencētā elementā. Tas sadalījās atsevišķās cilvēku miesās, un tā šodien katrā no mums ir viens šīs dievišķās substances pilienis. Kas pirms tam bija tikai loceklis vispārējā dievišķajā dabā, individualizējās. Tāpat kā mani desmit pirksti ir mana organisma locekļi, tā arī dvēseles, kas šodien mīt cilvēkos, ir Dieva locekļi. Un, tāpat kā katrs pirksts individualizētos, ja ietērptos savā čaulā un iegūtu paša dzīvību, tā Dieva klēpī dusošie pilieni kļuva par cilvēku iekšējām būtņēm.

Tā tad – cilvēciskās būtnes dzīvoja tām sagatavotās cilvēku miesās. Toreiz šīs miesas izskatījās pavisam citādi nekā šodien. Droši vien man neviens pat neticētu, ja es aprakstītu tās cilvēku miesas, kas klīda uz Zemes, gaidīdamas dievišķo dvēseli. Lai arī lielākā daļa šīs lekcijas klausītāju ir pieraduši pie dažādām lietām, tomēr daži ārkārtīgi izbrīnītos, ja es pastāstītu, kādas bija toreizējās miesas un kā to groteskās - mūsu izpratnē - formas pārveidojās par mūsdienu miesām. Kurš paveica šo pārvērtību? To paveica iekšējā dvēsele. Cilvēka dvēsele darbojās no iekšpuses, veidojot viņa ārējo formu. Priekšstatu par to, kā šī dvēsele strādāja, var iegūt, aplūkojot pēdējās šī darba pēdas mūsdienu cilvēka miesā.

Aplūkojiet kauna sajūtu, aplūkojiet bailes un izbīli! Kauna sajūta rada cilvēka sejā sārtumu; seja iegūst citu krāsu. Tas pats

baiļu gadījumā. Vienā gadījumā seja nosarkst, citā nobāl. Lekcijā „Asinis ir pavisam īpaša sula” es parādīju, ka asinis ir individuālā cilvēka iekšējā darba ārējā izpausme. Tā cilvēka visintīmākā būtība ietekmē asinis; tāpēc tā ir pavisam īpaša sula. Bet tas attiecas tikai uz siltajām asinīm, pretstatā mainīgi siltajām. Tāpat kā šodien Es, kas izjūt kaunu vai baiļes, iedarbojas uz asinīm un maigi, intīmi izmaina ķermeni, izraisot kauna sārtumu vai baiļu bālumu, tāpat tas darbojās arī toreiz. Sākotnējos cilvēces attīstības laikos Es iedarbība uz asinīm bija varena. Toreiz asinis intīmi un precīzi puda iekšējo spēku, kas bija ienācis Es’ā kā tā dievišķais saturs. Pateicoties tam, Es izpaudās rasēs. Līdzīgi kā šodien cilvēks nosarkst vai nobāl, tā iekšējā sajūta formēja visu cilvēka miesu. Kamēr cilvēks vēl bija samērā mīksts – pirkstu viņam toreiz vēl nebija –, Es, darbojoties no iekšpuses uz āru caur asinīm, piešķīra miesai tās formu. Asinis ir tas, ko cilvēks pauž arī šodien. Plastiski veidojošais spēks, izejot no Es – netiešā veidā caur asinīm -, darbojas cilvēka miesas uzbūvē. Tādejādi mēs iepazīstam asinis kā Es nesēju visdažādākajās formās.

Citās lekcijās esmu pievērsis jūsu uzmanību kādam noslēpumam, kas atrodas vissenākajos Bībeles tēlojumos. Es pievērsu jūsu uzmanību faktam, ka par Ādamu tiek teikts – viņš dzīvoja vairākus gadsimtus. Tas izskaidrojams ar to, ko mēs saucam par tuvām laulībām, t.i., laulībām asins radnieku starpā. Šo fenomenu mēs atradīsim ikvienas tautas sākotnējās attīstības stadijā. Ja mēs atskatīsimies ļoti tālā pagātnē, mēs visur atradīsim mazas Zemes iemītnieku grupas, kas sastāv no asins radniekiem un kur cilvēki precas tikai šo mazo asins

radu grupu ietvaros. Tam ir svarīgas sekas. Reiz, lai paskaidrotu, ko es ar to gribu teikt, es minēju kādu sarunu, kas notika starp diviem draugiem-literātiem – Ancengruberu (*Anzengruber*) un Pēteri Rozegeru (*Peter Rosegger*). Jūs atceraties, Rozegers, labs un visai iemīļots dzejnieks, attēloja zemniekus atbilstoši saviem vērojumiem un darīja to tā, ka mēs uztveram viņus kā dzīvus. Arī Ancengruber attēloja zemniekus kā dzīvus, droši un pamatīgi stāvam uz pašu kājām, viscaur patiesi un pārlicinoši. Reiz abi draugi gāja pastaigāties, un Rozegers teica Ancengruberam: „Tu varētu attēlot zemniekus vēl labāk, ja dotos uz laukiem un reiz aplūkotu viņus paša acīm.” Un Ancengruber viņam atbildēja: „Es nekad neesmu redzējis šādus zemniekus, bet es attēloju viņus tik patiesi, jo sajūtu to savās asinīs.” Ancengruberam zemniekus pat nebija jāredz. Asinis darbojās cauri paaudzēm veidā, kas izpaudās viņa zemnieku tēlojumos.

Te jūs redzat, ka asinīs netieši darbojas gars un ka ierobežotais Es nebeidzas ar personību, bet nostiprinās un izplatās pār tēvu, vectēvu utt. Ancengruber uzauga vietā, kur zemniekiem bija pieņemts precēties tikai savā starpā, un tas zināmā mērā ietekmēja viņa apziņu. Laikā, kas aprakstīts pirmajā Bībeles daļā, šāda apziņa piemita cilvēkiem vēl augstākā mērā. Tad vēl pastāvēja īsta atmiņa par senču pārdzīvojumiem. Patiešām bija laiks, kad cilvēks atcerējās ne tikai savā bērnībā un jaunībā piedzīvoto, bet ar atmiņu aizsniedzās arī līdz sava tēva un vectēva pieredzei. Lai cik neticami tas šķiet mūsdienu cilvēkam, tomēr tā ir patiesība, ka senos laikos, kad maza tuvu asins radnieku grupa tika izolēta un tās locekļi nedrīkstēja precēties ārpus savas kopienas, jo tas būtu grēks, cilvēka

Es pazina ne tikai vispārējo zemnieka raksturu, bet katra dēla apziņa ietvēra to, ko bija pārdzīvojis tā tēvs un vectēvs, tā ka viņš varēja teikt: „Es esmu to pārdzīvojis.” Tādēļ tie, kuri piedzima kā Ādama pēcteči pēc 900 gadiem, par Ādama pārdzīvojumiem teica: „Es esmu to pārdzīvojis.” Tas bija sava veida grupas Es, kas asinīs tecēja cauri paaudzēm. Par Ādamu un Ābrahamu cilvēki sauca tieši šo cauri paaudzēm plūstošo Es.

Tas slēpjas arī Vecās Derības pirmās nodaļas tēlos. Te mēs redzam, ka par asinīm var runāt kā par ārējo radošās dvēseles izpausmi. Kā cilvēks zaudēja šo spēju raudzīties senču pārdzīvojumos? Kādēļ ar laiku viņa apziņa un atmiņa aprobežojās ar paša dzīvi? Tas notika tādēļ, ka tika pārtraukta asins radniecība. Vecās asins saites atslāba, šauriem cilvēku lokiem kļūstot plašākiem. Vienas ģimenes loks izauga par cilti, cilts par tautu. Cilvēce nevarētu attīstīties, ja ģimenes neapvienotos ciltīs, ciltis tautās, tādejādi pārraujot ciešās asins saites savējo starpā.

Ja jūs atcerēsieties, cik bieži esmu teicis, ka mūsu atmiņas nesēja ir ētermiesa, ka tā izpauž visu, kas rodams atmiņā, tad jūs sapratīsiet saikni starp asinīm un ētermiesu. Es iespiežas ētermiesā, ārēji izpaužoties asins mutuļošanā, tajā, kas darbojas asinīs. Ja jūs atcerēsieties arī to, ka kļūt par iesvētīto var tikai iestrādājoties ētermiesā, tad nebūsiet vairs tālu no pirmskristīgo laiku mistēriju būtības, jo arī šīs mistērijas ir saistītas ar asinīm. Šodien mēs parunāsim par to, kā tas īsti ir saistīts ar asinīm.

Mēs zinām, ka cilvēkam, lai saņemtu pirmskristīgo iesvētīšanu, bija tai jāsaģatavojas. Iesvētāmais saņēma uzdevumu pārveidot savas īpašības un ieradumus, kas veidotu viņu par tādu cilvēku, kurš drīkst kļūt par iesvētīto. Esmu arī stāstījis, ka iesvētītie bija seno atlantisko adeptu pēcteči un ka skolnieks pēc tam, kad tika atbilstoši saģatavots, trīsarpus dienas tika turēts sava veida miega stāvoklī, tāda miega stāvoklī, kas deva iespēju izcelt no viņa fiziskās miesas ne tikai astrālo, bet arī ētermiesu. Visu procedūru vadīja gudrais jeb iniciators. Skolnieka ētermiesa tika izcelta, un, pateicoties tam, iniciators guva iespēju piešķirt viņam spēku, kas nepieciešams garīgiem pārdzīvojumiem – lai varētu redzēt un piedzīvot īstu augstāko pasauli. Tā kā skolnieks tika atbilstoši saģatavots, viņa ētermiesa iekustējās tā, lai būtu iespējams skatīt augstākās pasaules. Nogādāts atpakaļ fiziskajā miesā viņš varēja apliecināt garīgās pasaules patiesumu un īstenību. Šādā iesvētīšanas procedūrā cilvēkam bija jāapslāpē, jāizdzēš paša apziņa, un šī apziņas pazemināšana bija saistīta ar ētermiesas izcelšanu no fiziskās miesas. Tāpēc šajā laikā viņš pilnībā atradās iniciatora varā.

Tagad aplūkosim šo procesu plašākā kontekstā. Viss tolaik pastāvošais – likumi, iestādes un sociālā iekārta – nāca no iesvētītajiem. Sociālās ēkas virsotnē stāvēja lielais iniciators. Viņš noteica mērķus un virzienus, kuros cilvēcei bija jādarbojas. Viņa skolnieki pavēstīja tos cilvēkiem, savukārt tie, kuri viņus dzirdēja, orientējās pēc viņu teiktā un atbilstoši iekārtoja sociālo dzīvi. Tātad visam pāri stāvēja iniciatora autoritāte. Visa dzīve bija atkarīga no viņa. Tad valdīja autori-

tārs princips, kas balstījās patiesībā un gudrībā, proti, visaugstākajā mērā un vislabākajā nozīmē. Šādu autoritāti varēja izmantot tikai lielie, viedie cilvēku vadoni, kuri vadīja cilvēci tā, lai nevienam nebūtu nodarīts pāri.

Tātad, iniciācijas procesā bija svarīgi pareizi izcelt ētermiesu no fiziskās miesas, un to nevarēja izdarīt tā vienkārši ar kuru katru cilvēku. Ja kāds jums saka, ka to var izdarīt ar jebkuru cilvēku, tad tā ir abstrakcija, tā nav patiesība. Lai to sasniegtu, ir nepieciešama ilgstoša sagatavošana. Pirmkārt, bija svarīgi, lai [nākamā priesterā] asinīm būtu pareizais sastāvs. Tādēļ liela vērība tika pievērsta tam, lai priesteru dzimta nesajauktos ar citām dzimtām. Tas tika gatavots gadu simtiem, proti, sekots tam, lai par iesvētītajiem vienmēr kļūtu tikai pareizie pēcteči. Tā bija cilvēka miesas izkopšana augstā līmenī un ļoti misteriozā veidā. Dižākie no iesvētītajiem šim fiziskajam principam, asins sastāvam, tika gatavoti gadsimtiem. Tas bija raksturīgi pirmskristīgai iesvētīšanai, taču, cilvēcei attīstoties, tā nevarēja turpināties mūžīgi. Ar ko tad šis iesvētīšanas princips bija saistīts? Tas bija saistīts ar asins radniecības principu. Jo tālākā pagātnē mēs ielūkojamies, jo skaidrāk izpaužas šis princips.

Tātad – vissenākajos laikos iesvētīšana balstījās asins radniecības principā. Ar laiku šis princips arvien vairāk tika pārkāpts – starp ģimenēm, ciltīm, tad tautām. Iestājās tas, kas pilnā mērā izpaudīsies tikai nākotnē, proti, pārtrūka asins saites, jo – kur tad darbojās cilvēkam piemītošais kopienas princips, kad viņš iznāca no Dieva klēpja? Tas tecēja caur asinīm,

un, ja kādu cilvēku gribēja iesvētīt, uzmanība tika pievērsta tieši viņa asinīm.

Kad caur siltajām asinīm Es tika dota iespēja piešķirt sev dievišķas dvēseles kvalitāti, izpaudās vārdi: „Es esmu tas, kurš bija, kurš ir un kurš būs.” Tā runā Dievs Jehova, sakot: „Es esmu tas, kurš bija, kurš ir un kurš būs.” Un kur viņš darbojās visvarenāk? Visvarenāk viņš darbojās asinīs. Un ar kādiem līdzekļiem cilvēks tika gatavots iesvētīšanai? Viņš tika tai gatavots, izkopjot viņa asinis.

Tās ir dziļas un tālejošas senatnes mistērijas. Tam, kurš aplūko kristietību tikai ārēji, kā ārēju norisi, to ir grūti saprast. Es pilnīgi apzināti nosaucu savu grāmatu nevis „Kristietības mistika”, bet „Kristietība kā mistisks fakts”; tas nozīmē, ka pati kristietība ir mistisks fakts, un to var saprast tikai tad, ja zina, ka līdz ar Kristus Jēzus iemiesošanos ir izmainījusies visa Zemes garīgā konfigurācija.

Mēģiniet domās pārcelties uz kādu tālu planētu un iedomāties sevi kā gaišreģi raugāties no turienes uz Zemi, uz Zemes atmosfēru, uz tās astrālo miesu, uz to, kas tajā mutuļo un vārās, un burbuļo, un viļņojas no dzīvnieku un cilvēku astrālajām miesām. Un tagad iedomājieties sevi raugāties uz Zemi dažus gadsimtus pirms Kristus dzimšanas un tad sekojam līdzī tās notikumiem tālā nākotnē. Ja tas izdotos, jūs redzētu kaut ko īpatnēju. Jūs redzētu, ka līdz ar Kristus Jēzus parādīšanos Zemes astrālā atmosfēra pamatīgi mainās, tā piedzīvo pamatīgu grūdienu un iegūst citu niansi, citu nokrāsu, tās garīgajā atmosfērā ienāk kaut kas pilnīgi jauns. Tas, kurš nepiekrīt, ka

šodien Zemes garīgā atmosfēra ir citāda nekā pirms gadu tūkstošiem, tas nesaprot kristietību un tās sagatavošanas procesu. Tikai tas, kurš līdz ar Kristus notikumu saredz cilvēcē ienākam kaut ko reāli jaunu un īstu, tā izraisot jaunu pavērsieni visā Zemes cilvēces attīstībā, tas zina, kas notika kristietības sākumā.

Ja jūs aplūkosiet to šādi, tad atradīsiet arī formulējumu Zemes planētas pārvērtībai un varēsiet teikt: visas ciešās saites pārtrūkst, cilvēku mazās asins kopienas pamazām izzūd. Mazās brāļu kopienas tiek pamazām paplašinātas līdz lielai brāļu kopienai, kura beigās aptvers visus cilvēkus uz Zemes un kurā tie teiks viens otram „brāli”. Tam, ko sagatavoja asinis kā sava veida grupas Es, no Zemes jāizzūd un jārodas citam Es, kas pārsniedz parasto Es. Kad Zeme būs gatava kļūt par jaunu astrālo lodi, tad parādīsies arī tās auglis – visas atsevišķās saites būs pārrautas, un viena vienīga saite aptvers visu cilvēci. Kristus Jēzus ir uzņēmis dot cilvēkiem impulsu jeb spēku nodibināt šo brāļu saimi. Tādēļ Kristus Jēzus misija un kristietības ideāls ir izteikts vārdos: „Kurš neatstās tēvu, māti, brāli un māsu, tas nevar būt mans skolnieks.” Tādēļ arī noraidījums: „Šī nav mana māte; mana māte ir tie, kuri pilda mana Tēva gribu.” Tas ir jaunais gars, kas ienācis cilvēcē, nomainot asinīs valdošo garu.

Es lūdzu jūs uztvert manis teikto nevis kā tēlu vai simbolu, bet kā realitāti. Mūsdienu materiālistiskajai cilvēcei ir grūti aplūkot šīs norises kā realitāti, un tomēr tās ir reālas. Aplūkosim uzlieto krustu un, pirmkārt, asinis, kas plūst no brūcēm. Jums jāsaprot šo asiņu pasaulvēsturiskā nozīme! Kādēļ tās

plūst? Kādēļ vispār tiek pieminētas plūstošās Kristus Jēzus asinis? Kas atrodas visu šauru kopienu pamatā? Asinis. Kad visa cilvēce būs nobriedusi brālībai, Es no asinīm vairs nebūs atkarīgs. Tādēļ no Kristus brūcēm bija jāizplūst nevajadzīgajām – patmīlīgajām, egoistiskajām – Es-asinīm. Tās arī izplūst. Aplūkojiet to nevis kā tēlu, bet kā realitāti. Uztveriet to asins daudzumu, kas iztecēja no Kristus brūcēm, kā daudzumu, kam bija jāizplūst, lai asinis vairs nebūtu šauru kopienu pamats un dotu iespēju brāļu kopienai aptvert visu Zemi.

Droši vien neviens nav tik tuvu skāris šo mistēriju kā Rihards Vāgners savā „Parsifala” sacerējumā. Tajā ekzotēriķis skar mistēriju visdziļākās ezotēriskās patiesības. Ja jūs to šādi aplūkosiet, tad redzēsiet, ka kristietības sūtība ir, no vienas puses, atraisīt to, kas vieno ciltis, ģimenes un šauri ierobežotas kopienas un, no otras puses, sašķelt cilvēci indivīdos, lai katrs cilvēks justos kā patstāvīgs indivīds, bet vienlaicīgi arī kā visas cilvēces loceklis. Šīs divas polāri pretējās tendences darbojas vienlaicīgi. Senos laikos, kad pastāvēja mazi asinsradu loki, cilvēks jutās kā ģimenes, kā cilts loceklis, bet, asins radniecībai pārstājot spēlēt izšķirošu lomu, augs un stiprināsies patstāvīgā individualitāte.

Ka tās ir Golgātas mistērijas sekas, jūs varat pārlicināties pēc šī notikuma, kam bija lemts ietekmēt visu Zemi, izraisītā visaugstākās nozīmes reliģiskā impulsa. Viss, kas tajā notika, bija sagatavots pagātnē un ir gatavošanās nākotnei. Tas sākās ar Vasarsvētkos uz Zemi nosūtīto Svēto Garu. Aina, kurā apustuļi uzrunā cilvēkus visās „mēlēs”, nozīmē, ka tie runāja it kā ieskatoties šo cilvēku dvēselēs, tātad ne vairs egoistiski, no

sevis. Tā Svētais gars sagatavo to, kam jātiek paveiktam caur Logosa jeb Kristus asinīm.

Tagad atgriezīsimies pie senās iesvētīšanas principa. Tas bija autoritārs princips. Visi paļāvās uz iesvētītajiem un saņēma no tiem impulsus, bet ar laiku šis autoritārais princips pārstāja darboties. Šeit ir šķietama pretruna: no vienas puses, cilvēce sašķēļas indivīdos, un līdz ar to senais autoritātes princips sāk zaudēt savu spēku, bet, no otras puses, vienlaicīgi jātiek izveidotai pilnīgai cilvēces brālībai. Kā to var izveidot? Cilvēkiem aptverot, kāds Gars ir ienācis Zemes attīstībā caur Golgātas mistēriju. Kāds Gars tas ir? Senajam iniciatoram pietika ar to, ka viņam piederēja visa gudrība, patiesība, un viņš ļāva tai ieplūst cilvēcē. Turpmāk patiesība būs tikai tas, ko līdz visaugstākajai pakāpei izkopta atsevišķa individualitāte atzīs par patiesību. Ikvienam cilvēkam jāklūst par patiesības un gudrības īpašnieku. Toreiz patiesība atsevišķos cilvēkos strāvoja no viena visaugstākā cilvēka, tā teikt, no sabiedrības virsotnes; viņiem atlika to vienkārši saņemt. Līdz ar gudrības izplatīšanos ir jānotiek attīstībai, līdz ar cilvēku individualizāciju – lielās cilvēku brālības izveidei. Abas šīs lietas nevar notikt nesaistīti, tām jāiet kopsolī.

Aplūkojot visu iepriekšminēto, mēs vērojam Svētā Gara darbību. Kamēr cilvēks klausīja autoritātei, viņš varēja mierīgi uzticēties dzīvei. Viņš varēja dzīvot šaurā līdzcilvēku lokā. Par visu dzīvi kopumā rūpējās autoritatīva virsvadība. Kopš autoritātes princips tika laužts, tas vairs nav iespējams. Tagad katram pašam jārupējas par to, lai cilvēku brālība turētos kopā. Katram ir jāpieņem no citiem cilvēkiem kopējā dzīvē

ienestais, būtībā viss tam apkārt pastāvošais. Kā tas iespējams?

Mums tikai jāatceras, kā radās senās reliģijas. Visi iesvētītie pārvaldīja vienu un to pašu cilvēces pirmgudrību, taču atkarībā no tā, kā šī gudrība tika nestā pārējiem cilvēkiem, tā ieguva sev raksturīgas iezīmes, dažādas formas, proti, atkarībā no konkrētās valsts iekārtas, garīdzniecības utt. Tā, piemēram, radās budisms, zoroastrisms un citas lielās reliģijas. Jo mazākas bija kopienas, jo vairāk kopējai gudrībai bija jāspecializējas. Lai varētu nodibināt lielo cilvēces brālību, tam, ko zināja iesvētītie, jāieplūst visā cilvēcē, lai katrs pats varētu uzņemties to, par ko agrāk rūpējās iesvētītie.

Tātad, gudrība ieplūst visā cilvēcē. Tā ir visiem viena, un mēs redzam, ka šī gudrība, šīs atziņas ir sadalītas atsevišķu indivīdu starpā, kuri „atstājuši tēvu un māti, brāli, māsu un bērnu”. Viņi tos atkal iegūs [tikai citā kvalitātē, ne vairs kā asins radniekus, pret kuriem viņi izjūt instinktīvu mīlestību, bet kā līdzcilvēkus] tieši tādēļ, ka gudrība ir kopēja visiem. Tas, kurš saprot, ka gudrība visiem ir viena, saprot arī vārdus par Svēto Garu.

Tik tālu cilvēki gan vēl nav tikuši, jo viņi arvien vēl saka: „Tas ir mans viedoklis. Es uzskatu šādi.” Citam var būt cits viedoklis. Tie ir redzespunkti, kuriem jātiek pāri. Savā laikā cilvēkiem bija jāsašķeļas, katram kļūstot par atsevišķu Es, par egoistu. Pašlaik viņi vēl nav atraduši saikni ar vienīgo gudrību. To cilvēki atradīs tad, ja patiešām apgūs šo vienīgo gudrību un vienlaicīgi kļūs tik individuāli, cik vien iespējams.

Atraduši pieeju vienīgajam gudrības garam, viņi atradināsies teikt: „Tas ir mans redzespunkts. Tas ir mans viedoklis.” Tad cilvēkam kļūs skaidrs, ka pretī vienīgajai gudrībai nepastāv nekādu īpašu redzespunktu, ka jebkura turēšanās pie īpaša redzespunkta nav nekas cits kā pierādījums tam, ka cilvēks vēl nav ticis pietiekami tālu, lai varētu saprast Svētā Gara ideju. Tikai nepilnīgam cilvēkam ir savs redzespunkts. Tam, kurš tuvojas gudrības garam, nav nekāda redzespunkta. Viņš pazīst tikai pašai izliedzīgu nodošanos vienīgajai, visiem kopējai pirmgudrībai. Kā visi augi tiecas pēc vienas Saules, tā arī cilvēki apvienosies tieksmē pēc Viena, jo viņos visos dzīvos viens gudrības Gars. No Kristus brūcēm ir aizplūdis tas, kas sākotnēji saistīja cilvēkus caur asinīm, tagad gudrība mūs atkal apvienos vienā brālībā.

Tas ir brīnišķīgi parādīts Vasarsvētku brīnumā, kura rezultātā apustuļi paplašina savu brālīgo loku līdz cilvēces lokam un sāk runāt visiem saprotamā valodā. Tas izpaudīsies jo vairāk, jo augstāk attīstīsies individualitāte. Un visus apvienos gudrības Gars. Pārējie cilvēka dabas aspekti piedzīvos attīstību daudz vēlāk, citos planetārajos iemiesojumos, bet šeit, kamēr Zeme sasniegs savu pilnību, darbojas un dzīvo vienojošā gudrība, kas mums ir tikusi atklāta, kā agrāk tā bija atklāta iesvētītajiem. Kurš grēko pret cilvēces kopējo, brālību veidojošo gudrību, tam šis grēks nevar tikt piedots, jo līdz ar to viņš aizkavē Zemes attīstību, bet Zeme nākamajā, astrālajā, stāvoklī spēs pāriet tikai tad, ja cilvēce tiks apvienota lielajā brālībā. Gars, kas saved cilvēkus kopā, ir nākotnes gars. Ja mēs piepildām savu astrālo miesu ar šo vienīgās gudrības garu, tad varam to uzņemt Zemes astrālajā miesā. Nu mēs saprotam, ka

ir kas tāds, kas var apvienot visu pasauli. Tādēļ gudrības saturs ir garazinātnisks pasaules redzējums. Apvienošanās notiks ne jau tāpēc, ka jūs cilvēkiem teiksiet: „Mums ir jāapvienojas.” Nepietiek tikai ar sprediķiem par brālību; moralizējoši sprediķi ir nevienam nevajadzīga, tukša runāšana. Kā krāsni ir jāieliek malka, lai tā sasiltu un varētu piesildīt telpu, tā cilvēkiem ir jādod gudrība, kas apvienos viņus brāļu saimē. Runāt par brālību ir tikpat gudri, kā, neieliekot krāsni malku, mēģināt to pierunāt dot siltumu. Patiešām mācīt – jēdzienu pēc jēdziena, priekšstatu pēc priekšstata –, sniegt gudrību par pasaules attīstību un cilvēkbūtni – tas mūs vedīs tālāk. Sprediķošana par līdzietību neko nelīdz, arī just līdzī nav nozīmes, ja cilvēkam nepiemīt gudrība. Ko līdzēs cilvēkam, kurš nokritis un salauzis kāju, ja četrpadsmit cilvēki nostāsies tam apkārt, pārņemti ar līdzjūtību un mīlestību, bet neviens nevarēs savest viņa kāju kārtībā! Tad visa viņu līdzjūtība būs tukša vieta. Savukārt tas, kurš to prot, varēs reāli palīdzēt, un viņš to arī darīs, ja apzināsies sevi par garīgu būtni.

Ētiskie principi nāk pilnīgi pašsaprotami, tie nav jāmaca, bet gudrībai, par kuru nevar būt nekādu strīdu, pretī kurai nav nekādu redzespunktu, gudrībai, kas kristietībā tiek uzskatīta par spēku, kas apskaidro un attīra astrālo miesu, tai caur garazinātnisko kustību ir jāienāk cilvēcē. Tāda ir kristietības misija. Cilvēkiem jāklūst arvien brīvākiem, arvien neatkarīgākiem no autoritātēm, viņiem jānonāk pie vienīgās patiesības. Kad viņi iepazīs pirmskristīgo teicienu, visbrīvāko un visaugstāko kristīgo teicienu – „Jūs iepazīsiet gudrības Garu, un viņš darīs jūs brīvus”, tad pati par sevi veidosies lielā cilvēces brālība.

Nav divu okultistu, kuri var redzēt patiesību un kuriem būtu divi dažādi uzskati par vienu un to pašu lietu. Starp tiem, kuri patiesi ir iesvētītie, nevar būt divu dažādu apgalvojumu par vienu un to pašu fenomenu. Tāpat arī cilvēkiem nebūs domstarpību, kad cilvēce būs nonākusi uz apvienošanās takas un kad brālība vairs nebūs tikai vārds, bet iekšējs spēks!

ASINS ATTĪRĪŠANA NO EGOISMA, PATEICOTIES GOLGĀTAS MISTĒRIJAI

Berlīne, 1907. gada 1. aprīlis

Šodien mēs runāsim par Golgātas mistēriju un vienlaicīgi aplūkosim Lieldienu notikumu no garazinātnes skatpunkta. Pirms astoņām dienām man šeit bija iespēja norādīt, ka Golgātas mistērija ne vien pielīdzināma jebkuram citam lielam vēsturiskam notikumam cilvēces attīstībā, bet tai piemīt arī vislielākā un centrālā nozīme visas Zemes un cilvēces attīstībā. Jau toreiz es pievērsu jūsu uzmanību tam, ka gadījumā, ja kāds būtu no citas planētas gadu tūkstošiem vērojis mūsu zemeslodi, viņš būtu liecinieks faktam, ka mūsu planēta reiz piedzīvoja pārvērtību. Patiešām, raugoties no kādas tālas planētas, būtu redzams, kā, gadu tūkstošiem ritot, Zemes izskats mainās. Un, ja raudzītos gaišreģis, kurš, var redzēt ne tikai to, kas uz mūsu planētas notiek fiziski, bet arī tās garīgās pārvērtības, tad viņš pamanītu, ka ar Kristus Jēzus parādīšanos uz Zemes mainās visa tās garīgā atmosfēra, tā kļūst cita.

Tāpat kā cilvēkam, arī Zemei ir fiziskā miesa, ētermiesa un astrālā miesa. Mūs visus apņēm ne tikai gaiss, bet arī Zemes ētermiesa un astrālā miesa. Ar savu fizisko miesu mēs dzīvojam ne tikai gaisā, bet arī Zemes ētermiesā un astrālajā miesā, tādēļ gaišredzīgs vērotājs varētu redzēt šo Zemes ēterisko un astrālo miesu, kurām, pirms parādījās Kristus, piemita noteikta krāsa un noteiktas kustības, bet tad tās pārvērtās, ieguva citu krāsu un jaunu kustību. Šis notikums tik dziļi ietekmēja

mūsu Zemi un cilvēces attīstību, ka viss Zemes garīgais saturs kļuva cits!

Nav jau tā, ka tas viss notika pēkšņi – Kristus piedzimšana, ciešanas un nāve. Tas tika gadsimtiem gatavots mūsu planētas garīgajās sfērās, un šis process vēl šodien nav pabeigts. Gaišredzīgi vēl arvien var novērot, kā tas, ko Zeme toreiz saņēma jauna impulsa veidā, joprojām sabiezina un konsolidējas. Paies vēl ilgs laiks, kamēr uz Zemes nobriedīs un tiks savākti visi augļi, kas aizmetās līdz ar Kristus Jēzus parādīšanos.

Ja mēs gribam saprast, kas tad īsti notika, mums vēlreiz jāatceras visa Zemes attīstība. Mums jāatgriežas tajā Zemes attīstības posmā, kad cilvēks tikai nupat bija ieguvis savu pašreizējo veidolu. Mēs saucam šo laiku par lemūrisko laikmetu. Atgriezīsimies pie tā, izejot cauri pārējiem vēsturiskajiem periodiem.

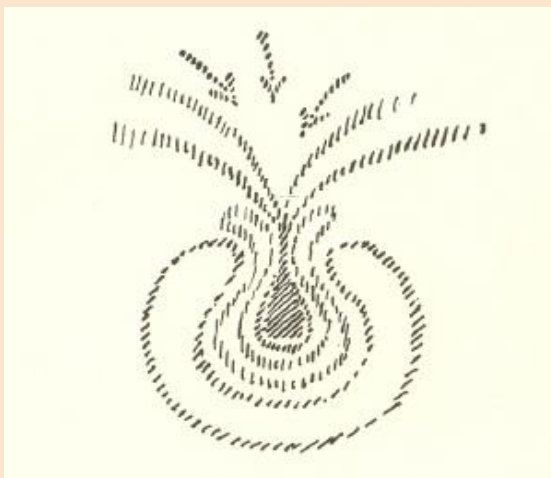
Pašlaik mēs dzīvojam mūsu Zemes piektā pamatlaikmeta piektajā apakšlaikmetā. Ja mēs paiesimies atpakaļ līdz grieķu-latīņu tautu kultūras laikam, kad izveidojās brīnišķīgā grieķu kultūra, kā arī Romas tiesiskie jēdzieni, tad mēs nokļūsim ceturtajā mūsu ēras apakšlaikmetā. Ejot vēl tālāk atpakaļ, mēs nokļūsim laikā, kas ir pieredzējis augsti attīstīto ēģiptiešu-babiloniešu-asīriešu kultūru. Tad, turpinot ceļu, mēs nonāksim laikā, kurā uzdīga pirmie garīgās dzīves asni, Zaratuštram nodibinot pirmo gara kultūru Persijā. Tas būtu otrais apakšlaikmets. Ejot vēl tālāk atpakaļ, mēs nonāktu pie sensenās indiešu tautas – nevis pie tās, par kuru stāsta

„Vēdas” un „Bhagavadgīta”, bet pie pirmsvēdu tautas, kuru mācīja svētie rišiji. Tā mēs nonāktu pie brīnišķīgas senas kultūras, kuru gaišreģis spētu saskatīt. Tas ir pirmās kultūras laikmets pēc lielajiem plūdiem. Tie noskaloja atlantisko kontinentu, kas atradās starp Eiropu un Ameriku. Atlantīdā dzīvoja mūsu priekšteči, ceturta pamatlaikmeta cilvēki, kuriem vēl nebija sabiedriskās iekārtas, kā tas ir šodien, nebija nekādu baušļu, nekādu likumu. Arī loģiskās domāšanas un spējas rēķināt toreiz vēl nebija. Tikai atlantiskā perioda beigās cilvēki sāka izmantot skaitīšanas elementus. Cilvēkam, dzīvojot brīnišķīgā mijiedarbībā ar dabu, visaugstākais dvēseles spēks bija atmiņa. Katrā ziņā mēs iztēlosimies atlantisko laikmetu pareizi tikai tad, ja zināsim, ka fiziskie apstākļi uz mūsu Zemes bija pavisam citādi, nekā tie izveidojās vēlāk. Viduseiropas teikās ir saglabāta atmiņa par šo seno atlantisko laikmetu. To sauc Niflheima vai Nebelheima (miglas māja). Nebelheima patiešām bija piesātināta ar smagām, biezām miglas masām, un, tā kā visas būtnes dzīvoja šajās smagajās, biežajās miglas masās, arī dvēseliski garīgās attiecības bija citādas.

Ja mēs turpinātu atlantiskā laikmeta aprakstu, tas prasītu pārāk daudz. Es gribu to tikai ieskicēt, lai mēs varētu nonākt pie laika posma, kurā cilvēki ieguva savu pašreizējo veidolu. Mums jāatkāpjas vēl tālāk par plūdiem, līdz uguns varas izraisītām varenām revolūcijām. Šajās uguns revolūcijās tika iznīcināta Zeme, kas teosofiskajā literatūrā pazīstama kā Lemūrija. Tā atradās tālu lejā un pletās no Ziemeļāfrikas līdz Dienvidaustrālijai. Tā bija teritorija, kurā cilvēks pirmo reizi parādījās savā pašreizējā veidolā.

Ja mēs atgrieztos ļoti tālā pagātnē, lemūriskajā laikmetā, mēs redzētu cilvēkus kļīstam uz Zemes pavisam citā veidolā nekā mūsdienu cilvēki. Tie bija veidoli, kurus vēl nevarēja saukt par cilvēciskiem, jo tajos vēl nebija cilvēciskās dvēseles iedīgļa, kas savulaik iedeva cilvēkiem spēju virzīties uz augstākām attīstības pakāpēm. Mums atklātos cilvēku veidoli, kas bija tikai cilvēciskās dvēseles čaula, kuriem, tātad, bija fiziskā miesa, ētermiesa un astrālā miesa, bet astrālajā miesā atradās sava veida iedobums – tas jāsaprot tēlaini – Es-apziņas uzņemšanai. Principā jau toreiz pastāvēja četras cilvēkbūtnes čaulas, taču tas, ko jūs šodien saucat par „Es”, kas šodien dzīvo jūsos, toreiz vēl atradās Dieva klēpī.

Tātad, uz Zemes mita veidoli. Ja es gribētu aprakstīt jums šos veidolus, kuri bija gatavi uzņemt cilvēciskās būtnes kodolu, man būtu jāsaka, ka tie bija pavisam citādi nekā mūsdienu cilvēki. Tie jums liktos augstākā mērā groteski, pat, jāsaka, visai pretīgi. Šie cilvēciskā „mājokļi” no visām pusēm bija apņemti ar garīgo atmosfēru, kā mūsdienu cilvēki ir apņemti ar gaisu. Viņi bija apņemti ar garīgu gaisa loku, dzīvoja un rosījās garīgā gaisa lokā. Ja es gribētu shematiski attēlot toreizējos cilvēkus, man tie būtu jāattēlo kā sava veida kausi, kas gatavi uzņemt sevī augstāko dvēseles saturu.

Iekštelpa nozīmē iedobumu astrālajā miesā, kas gatavs uzņemt sevī augstāko dvēselisko saturu. Šis augstākais saturs vēl atradās viņus aptverošajā atmosfērā, garīgā gaisa kārtā. Tātad tas, kas šodien ir iekšā katrā no jums, toreiz vēl nebija cilvēkā; tas apņēma, aplidoja to. Katrā ziņā jums jāsaprot, ka gars var pieņemt dažādas formas, ka tam, kas toreiz bija jūsu gars, nebija vajadzīga fiziskā miesa. Tieši tāda bija viņa tālākā attīstība – iegūt sev fizisko miesu, lai iekšēji attīstītos tālāk kā dvēsele. Kas šodien dzīvo jūsos, toreiz dzīvoja ārpus jums gara atmosfērā, kas jūs apņēma. Bet dvēseles, kuras šodien dzīvo katra savā atsevišķā miesā, toreiz vēl nebija šķirtas.

Iztēlosimies ūdens glāzi ar pilienu tūkstošiem, kas saistīti savā starpā. Tādas toreiz bija visas dvēseles, kad tās, joprojām paliekot šajā gara atmosfērā, tika izdalītas cilvēkiem kā dvēseļu pilieni, izkliedēti un savienoti vienā elementā. Iztēlojieties vēl: ja es paņemtu tūkstoti mazu sūklišu un ļautu katram

uzsūkt vienu pilienu, tad visi šie pilieni būtu izkliedēti tūksto-
ts sūklīšos. Tā jums jāiztēlojas garīgās substances sadalīšana
Lemūrijas laikmetā. Līdz tam ārpusē esošais ienāca miesās,
un tās tapa par īpašu būtņu nesējām. Kā tūkstotis ūdens pilie-
nu individualizējas tūkstots sūklīšos, tāpat arī gara substance
Lemūrijas laikmetā individualizējās cilvēka miesu čaulās, lai
arī ne uzreiz katra cilvēkbūtnes čaula uzņēma dvēseli pilnībā.
Schematici dvēseles satura uzņemšana notika tikko attēlotajā
veidā. Bet man jāpiemin arī tas, ka apkārtņē, ārpus miesas,
daudz gara substances palika pāri; cilvēks bija apņemts ar ga-
rīgo substanci, kurai bija tā pati daba un saturs, kā tai, kas jau
daļēji bija viņā iekšā.

Lemūriskajā un atlantiskajā laikmetā līdz pat mūsu laikam at-
tīstība notika ārpus cilvēkbūtnes fiziskās miesas, pakāpeniski
ienākot tajā; tas turpinājās visa lemūriskā un atlantiskā laik-
meta garumā. Jums jāsaprot, ka toreiz cilvēks pastāvīgi atra-
dās pusmiega, pusnomoda stāvoklī. Šis stāvoklis bija saistīts
ar sava veida gaišredzību. Ja tas, kam ir atvērta garīgā acs,
varētu paraudzīties uz atlantiskā laikmeta cilvēku, tas viņam
rādītos kā iemidzis cilvēks mūsdienu izpratnē. Iemigušam cil-
vēkam fiziskā un ēteriskā miesa guļ gultā, bet tam apkārt
atrodas viņa augstākais garīgais saturs. Tieši tādēļ, ka tas
atrodas ārā, cilvēks ir miega stāvoklī. Atlantisko cilvēku jūs
redzētu pastāvīgi esam šādā miega stāvoklī, kas bija pilns ar
dzīviem sapņiem.

Ja viens cilvēks tuvojās otram cilvēkam, viņš to neredzēja, kā
cilvēki redz viens otru šodien – ar skaidri saskatāmām kontū-

rām, bet viņa dvēseles priekšā parādījās zināma krāsaina forma. Ja viņš tuvojās būtnei, kas viņam bija simpātiska, krāsainā forma pauda tieši šo simpātiju; savukārt, ja viņš tuvojās būtnei, pret kuru izjuta antipātiju, tā parādījās viņam nepatīkamos toņos. Cilvēks toreiz uztvēra savu apkārtni gaišredzīgi, un jo vairāk garīgā substance viņā iegremdējās, jo vairāk apziņa tuvojās tai, kādu mēs to pazīstam šodien – mūsdienu gaišajai dienas apziņai.

Tam, ko es aprakstīju kā dvēseles iegremdēšanos fiziskajā miesā, ir arī sava fiziskā puse, ar to ir saistīts arī kāds fizisks fakts, parādība. Šī fiziskā parādība ir skaidri norādīta Vecajā derībā – „Un Dievs iepūta cilvēkā dvašu, un viņš tapa par dzīvu dvēseli” (1Moz.2:7). Cilvēkā iedvesa ne tikai gaisa plūsmu, bet arī atdzīvināja viņā garīgu cilvēku. Jums jāsaprot, ka matērija, kas atrodas mums apkārt, nav vienkārša matērija, viela. Kad jūs sajūtat gaisu, jums jāsaprot, ka tas ir garīgs elements, kas no visām pusēm apņem jūsu fizisko ķermeni, un jūs ar katru elpas vilcienu ieelpojat ne tikai fizisko gaisu, bet arī garu. Tā ir pilnīga patiesība, ka, [pirmo reizi] cilvēkam tā pašreizējā veidolā ieelpojot fizisko gaisu – kā tas norādīts Vecajā Derībā –, fiziskajā čaulā ienāca viss tikko pieminētais. Ja jūs jautājat, kāds bija cilvēka ķermenis tajā laikā, kad dvēsele nolaidās no Dieva klēpja, tad man jāsaka, ka toreiz ķermenis sastāvēja no gaisa; un vēl šodien jūs elpojat to, kas toreiz nolaidās cilvēka miesā, jo tas, ko sauc par garu, ir gaisā. Gaiss ir gara vieliskais ķermenis.

Un tagad jums jātiek skaidrībā par to, kas vēl bija saistīts ar šādu gaisa ieelpošanu, ar gara iegremdēšanos cilvēka čaulā.

Tas bija cieši saistīts ar to, ko mēs saucam par siltām, salīdzinājumā ar apkārtējo temperatūru, cilvēka asinīm. Pirms mūsu Zemes attīstībā pienāca šis brīdis, nebija nevienas siltasiņu būtnes. Siltasiņu dzīvnieki radās vēlāk. Ar elpošanu saistīts siltasinīgums. Tātad, toreiz notika vēl kaut kas, proti, katrā cilvēka čaulā ienāca arī zināms siltuma daudzums, zināma siltuma summa, asins siltums, ko jūs nesat sevī un kas pārsniedz jūsu vides siltumu. Toreiz, laikā pirms īstā cilvēka tapšanas, fizisko cilvēka priekšteču apkārtņē uz Zemes bija vēl kaut kas cits, kaut kas būtiski atšķirīgs no gara, kas iemiesots gaisā. Jūs gūsiet priekšstatu par to, kas toreiz vēl bija sastopams Zemes atmosfērā, ja iedomāšities sekojošo - ne pārāk precīzi, drīzāk tēlaini, tomēr reāli -, ja iedomāšities siltumu, kas bija gan toreiz uz Zemes dzīvojošajos cilvēkos, gan pašlaik dzīvo jūsu asinīs, un tad iztēlosieties šo siltumu caurstrāvojam jūsu apkārtņi un aptveram visu Zemi. Tātad, viss asins siltums, viss siltums, kas nāk no asinīm un plūst mūsos, ir tas pats siltums, kas agrāk bija mums apkārt. Mēs esam uzņēmuši sevī siltumu, kas agrāk apņēma mūs no ārpuses. Tāpat kā gars, kas bija ārpus jums, tagad ir jūsos, tā arī siltums, kas bija ārpus jums, tagad ir jūsos.

Tātad, mēs nonākam laikā, kad visa Zeme bija ietīta siltuma atmosfērā. Šajā siltuma atmosfērā bija iemiesojies citādāks garīgums nekā gaisā. Tas līdzinājās tiem gariem, kuri mīt uz Saules – vienas no trim planētām, kuras attīstība norisinājās pirms Zemes – un kuri savulaik, kad Saule vēl bija planēta, sasniedza savu pilnību. Garīgumam, kas bija iemiesots šajā siltumā, bija tik augsta pilnības pakāpe, kāda piemīt tikai tiem

gariem, kuri reiz uz planētas Saule sasniedza savas attīstības mērķi un kuri arī šodien apdzīvo Sauli. Patiesi, kad šis siltums apņēma Zemi, tas bija visas cilvēces kopīgā garīguma nesējs. Un šis siltums, kas apņēma Zemi, vēl ilgi bija visiem cilvēkiem viena garīguma nesējs – tā garīguma, kas ir pats Zemes gars.

Tāpat kā katrā cilvēkā ir gars un caurauž to ar garīgumu, tā arī katra planēta, katra vieliska būtne vienlaicīgi ir kādas garīgas būtnes izpausme. Arī mūsu Zeme ir Zemes gara ķermenis jeb izpausme. Veids, kādā Zemes gars var ienākt cilvēkā, ir asins siltums. Asins siltums, kas pašlaik ir cilvēkā un kas Lemūrijas laikmetā atradās ārpus viņa, ir veids, kā Zemes gars iekļūst cilvēkā.

Tātad, jums jāiztēlojas, kā Lemūrijas laikmetā, sākoties cilvēka tapšanai, viņā nolaidās gars, kas dzīvo gaisā, un tad nolaieties sāka gars, kas mājā asins siltumā, īstais Zemes gars. Šo abu garu attiecības ir sekojošas: gars, kura ķermenis ir gais, deva cilvēkam iespēju apgūt runas spēju, jo cilvēka organisma uzbūve, kas dara iespējamu viņa pašreizējo elpošanas procesu, dara iespējamu arī runu. Atlantiskajā laikmetā attīstījās valoda, un augstākā valodas izpausme bija tā, ka cilvēks jau atlantiskā laikmeta beigās iemācījās izrunāt vārdu „Es”.

Tas ir process, kas sākās jau Lemūrijas laikmetā un, atlantiskā laikmeta beigām tuvojoties, pamazām bija sasniedzis savu pilnību. Bībelē rakstīts: „Un Dievs iedvesa cilvēkam dzīvības dvasi, un viņš kļuva dzīva dvēsele.” Tas pilnveidojās arvien

tālāk, kamēr kļuva par vārdu „Es”, kamēr gars sāka runāt no paša cilvēka un saukt sevi no cilvēka iekšienes – „Jahve”. Tas ir mūžīgais būtnes kodols katrā cilvēkā: „Es esmu, kas es esmu, kas bija un kas būs.” „Es esmu” ir visdziļākais iekšējās būtnes kodols, kas toreiz ienāca cilvēkā un kas paliks mūžīgi kā viņa individualitāte.

Šī bija pirmā cilvēka papildīšana ar dievišķo, ar Jahvi. Tautu reliģiskajos mītos, kas ir daudz gudrāki par zinātniskajiem rakstiem, šis gars jeb Jahve, Dievs, dzīvo vēja brāzmās, virmojošā gaisā, lido kā gaiss apkārt zemeslodei. Ģermāņu teikās, arī jūdu jeb ebreju teikās, kurās Jahve tiek attēlots kā Vēja dievs, tā ārējais ķermenis ir gaisa plūsma, kas reiz papildījusi ar sevi cilvēkus.

Šī dievība, ienākusi cilvēkā, individualizēja viņu tā, lai sākotnēji vienveidīgais, kopīgais gara elements, kas pirms plūdiem apņēma cilvēkus no ārpuses, tagad sadalītos atsevišķos cilvēkos kā ūdens, kuru uzsūc atsevišķi sūklīši. Taču šis gars nevarēja individualizēt cilvēku pilnībā. Vispirms bija jānotiek pārejai pie pilnīgas individualizācijas. Ne uzreiz cilvēks tika aicināts kļūt par pilnvērtīgu individualitāti; vispirms cilvēki dzīvoja grupās. Tika jau pieminēts, ka sākumā cilvēki veidoja mazas ciltis. Toreiz viņi vēl nejutās kā atsevišķas individualitātes. Katrs cilvēks jutās kā šādas cilts vai dzimtas sastāvdaļa, pilnībā tai piederošs kā roka ķermenim. Mūsdienu cilvēks, kas apveltīts ar cita veida apziņu, vairs nespēj iedomāties tik ciešu piederību kādai dzimtai, kad jūties kā daļa no tās ķer-

meņa. Bet tā tas bija, un, jo vairāk mazās ģimeņu kopas plašinājās un ģimenes kļuva par cilti, jo individuālāks kļuva atsevišķais cilvēks.

Tas, ko mēs šeit iepazīnām kā progresējošu individualizēšanās procesu, jums jāiztēlojas saistībā ar asinīm. Jūs to izpratīsi, ja pateikšu ko tādu, ko lūdzu iegaumēt: šī piepildīšana ar garu, kas notika Lemūrijas laikmetā, nebija tikai viena gara nolaišanās. Toreiz no Zemes garīgās atmosfēras uz Zemi nolaidās **daudzi** gari. Tās bija daudzas garīgās individualitātes. Tātad, runājot par Jahvi, tā nav viena vienīga dievība, bet daudzu tautu dievības. Jūdi apzinās, ka Jahve bija viens no daudziem dieviem. Toreiz pie cilvēkiem nolaidās daudzas tautu dvēseles, kuras es jūs lūdzu uztvert kā realitāti; tādēļ cilvēki bija sadalīti dažādās ciltīs vai tautībās, taču – jo tālāk viņi tika savā attīstībā, jo vairāk radās tādas ģimenes, kas apvienojās lielākās tautu kopienās. Tomēr apvienošanās vienā lielā brāļu saimē šādā veidā nebija iespējama. Visas cilvēces apvienošanās uz Zemes kļuva iespējama, pateicoties tam, ka daudzajās tautu dvēselēs, kurās ieplūda tām sūtītais gars, apdāvinot cilvēkus, tajās plūda arī kas tāds, kas dzīvoja Zemes siltumā, ne gaisā, – visaptveroša substance. To, kas ieplūda vispirms, kristīgajā ezotērikā sauc par Svēto Garu. Īstenībā, runājot par šiem senajiem gariem, kas ienākuši cilvēkā, būtu jānosauc daudzi svētie gari, daudzi jahves, bet, runājot par garu, kas satur sevī visu siltumu, iespējams nosaukt tikai vienu vienīgo. Kristīgajā ezotērikā tas tiek saukts par *Logos*, *Christos* – vieno visus cilvēku dzimtas garu uz Zemes.

Ja jūs tagad aptversiet, ka viss dzīvais Garīgajā Patībā, viss, ko mēs apzīmējam kā *manas*, nolaidās kā daudzveidība, un viss, ko mēs apzīmējam kā *buddhi*, ielija cilvēcē kā vienotais gars, jūs ieraudzīsiet pretstatu. Un sapratīsiet, ka, piepildot cilvēci ar garu, tā vispirms bija jāsaģatavo *Christos* jeb *buddhi*, Dzīvības Gara, uzņemšanai. Līdz pat brīdim, kad Kristus Jēzus parādījās uz Zemes, Kristus gars bija viena vienība. Tas bija viens apvalks, kas apņēma visu Zemi, kuram cietā zeme bija kā kaulu sistēma. Ja jūs cietajai zemei ar visu, kas tajā ir, pievienotu to, kas apņem Zemi kā siltums, tad jums būtu tas, ko sauc par Kristus gara ķermeni. Tādēļ šie skaistie vārdi Jāņa evaņģēlijā, ar kuriem Kristus pats sevi apzīmē kā Zemes Garu: „Kurš ēd manu maizi, mīda mani ar kājām.” Ko cilvēks ēd? Viņš ēd maizi, kas ir Kristus miesa. Un, staigājot pa zemi, cilvēks dara ko citu: viņš mīda to kājām. Tas jāuztver pavisam burtiski.

Tāpat kā Lemūrijas laikmetā atsevišķās individualitātēs ienāca Jahves gars, tāpat laikmetos, kas noritēja pirms un arī pēc Kristus Jēzus, pakāpeniski un lēni ienāca un turpina ienākt Kristus gars, kura ķermenis ir cilvēku asins siltums. Kad viss Kristus gars būs ienācis cilvēku individualitātēs, tad kristietība, lielā cilvēku brālība, būs iekarojusi Zemi. Tad vairs nepastāvēs apziņa par šķelšanos un mazām grupām, būs tikai apziņa par cilvēci kā vienu lielu brāļu saimi. Neskatoties uz viskrasāko individualizāciju, katrs jutīsies saistīts ar citiem. Mazās cilšu un tautu kopienas atkāpsies Dzīvības Gara, *buddhi* jeb Kristus kopienas priekšā.

To redzētu gaišredzīgā acs, kas raudzītos lejup uz mūsu planētu. Tā varētu izsekot, kā toreiz Kristus Gars aizpildīja visu Zemes atmosfēru un kā Viņš iegāja atsevišķos cilvēkos. Tā redzētu Zemi arvien vairāk maināties – tās aurā uzrastos citas krāsas un citas noskaņas. Kas kādreiz apņēma Zemi, tagad būtu jāmeklē atsevišķu cilvēku iekšpasaulē. Lūk, ko nozīmē Kristus parādīšanās. Tā ir Viņa kosmiskā nozīme.

Viss, ko jūs varētu atrast mūsu Zemes gara attīstībā, ir sagatavošanās tam. Kristus parādīšanās uz Zemes tika gatavota gadsimtiem. Tika gatavots visai Zemes kosmiskajai attīstībai visnozīmīgākais notikums, kurā Viņš parādīja, kā pārvarēt šaurās cilšu robežas. Jūs zināt Merkūru, Hermesu Trismegistu, indieti Krišnu, Budu, grieķi Pitagoru. Kristus Gars, kas agrāk apņēma Zemi, sāka iemānot cilvēkos. Tā parādījās reliģiju dibinātāji, un mēs varam vērot nepārtrauktu pārvērtību procesu, mācoties arvien labāk saprast kristietības garu.

„Gara izkļiedēšana” – ko tā paveica? Tā paveica mīlestības sasaisti ar asinīm. Senos laikos, kad cilvēki vēl dzīvoja mazās cilšu kopienās, tie mīlēja viens otru ne mazāk kā šodien. Viņi mīlēja cits citu pat stiprāk kā šodien, bet viņu mīlestība bija līdzīga mātes mīlestībai pret savu bērnu, tā bija vairāk instinktīva, dabas noteikta. Asinis juta savstarpēju vilkmi, un tajā izpaudās cilvēku saderība. Taču cilvēki, kuri bija iesaistīti asins kopienā, attīstības gaitā sāka simpatizēt cits citam personiski. Tādejādi izveidojās mazākas saimes, ģimenes un kopas, kas apvienojās lielākās kopienās, bet tajā pašā laikā cilvēki kļuva arvien egoistiskāki un patmīlīgāki. Tā kā, no vie-

nas puses, cilvēce kļūst arvien egoistiskāka, bet, no otras puses, tajā ienāk vienojošais Kristus spēks. No vienas puses – individualizācija, no otras puses – vienojošais kristietības gars [kas agrāk darbojās no ārpuses caur sabiedriskajām struktūrām – tulk.]. Tikai brīdī, kad abas šīs plūsmas sevi pilnībā izsmels, uz Zemes varēs rasties stāvoklis, kurā, no vienas puses, katrs jutīsies kā patstāvīga būtne, bet, no otras puses, vienots ar visiem, jo katrs būs caurstrāvots ar Kristus garu.

Mums jāsaprot, ka viss saistīts ar asinīm, ka cilvēku asinīs sākotnēji bija kas tāds, kas izraisīja mīlestības jūtas asins radnieku starpā, ar laiku šīm jūtām kļūstot arvien egoistiskākām. Asinis arvien vairāk pārņēma patmīla. Tas ir cilvēces attīstības noslēpums – asinis arvien vairāk pārņēma egoisms, un, lūk, šīs egoistiskās asinis bija jāpārvar. Pārmērīgais egoisms cilvēku asinīs mistiski-reāli iztecēja no krustā sistā Kristus brūcēm, tika upurēts. Ja šīs asinis nebūtu iztecējušas, attīstības gaitā cilvēku egoisms būtu tikai audzis. Golgātas mistērija veica asins attīrīšanu no egoisma. Cilvēku asinis, pateicoties šim dievišķās mīlestības aktam, tika glābtas no egoisma.

Neviens, kurš saskata tikai krustā sistu, asiņojošu, ar šķēpu ievainotu cilvēku, nesaprot kosmiskā procesa nozīmi, kas norisinājās Golgātā. Šī notikuma dziļi mistiskā nozīme ir visas cilvēces atbrīvošanas labad zaudētās asinis. Neviens, kurš šīs lietas saprot tikai materiālistiski, kurš pazīst tikai materiālo procesu, nekad nesapratīs kristietību. Šo pie krusta iztecējušo asiņu garīgā ietekme ir reģenerējoša. Mēs tikai tad sapratīsim

turpmāko cilvēces attīstību, ja aptversim, cik izšķiroša nozīme ir šim faktam, ja mēs sapratīsim, ka ar to saistīts varens apvērsums garīgajā cilvēces evolūcijā uz Zemes.

Ja izseko attīstību uz Zemes, var redzēt, ka senos laikos, pirms Kristus principa ienākšanas cilvēka dvēselē, Gara mistērijas bija dziļo mācību un kulta vietas. Jo vairāk Kristus ienāca pasaulē, jo vairāk atraisījās Dēla mistērijas, un nākotnē cilvēki kops Tēva mistērijas. Par tām jau ir pavēstīts Apokalipsē.

Atgriezīsimies pie Gara mistērijām! Vispirms tās tika iedibinātas kādā vietā, kas atradās starp Eiropu un Ameriku un kas sen ir nogrimusi. Tur tika iedibināta lielo adeptu audzināšanas skola, tur tika inaugurētas Gara mistērijas, kas turpinājās līdz pat mūsu laikam. Tie, kuri sasniedza vajadzīgo briedumu un izturēja atbilstošus pārbaudījumus, tika iesvētīti Gara mistērijās. Pielaida tos, kuri bija pietiekami apgaismoti un šķīstīti. Viņi bija uzņēmuši zināšanas, kas veido visu reliģiju pamatu un kuras mēs šodien uzņemam caur garazinātņi. Viņi bija šķīstījuši savas dziņas, sakārtojuši domāšanas gaitu un pieradinājuši sevi mīlēt ne tikai asins radniekus, bet arī visu cilvēci. Viņi bija kļuvuši par t.s. „bezpajumtniekiem”. Mūsdienu cilvēces augstākajās attīstības stadijās notiekošais rāda visas cilvēces nākotni.

Iesvētīšanas rituālos seno mistēriju tempļos, piemēram, senajā Ēģiptē, (starp citu, tie turpinājās līdz pat dažiem pēdējiem gadsimtiem) skolnieku, kurš bija ticis tik tālu, ka spēja mīlēt visu cilvēci, uz trim dienām iemidzināja. Viņa fiziskā miesa

bija kā mirusi, dziļā letarģijā. Tad iesvētītājs varēja izvilkt no viņa garu, tāpat kā katru nakti gars miegā tiek izvilīts no jūsu miesas. Tas, ka šis gars parastajā miegā paliek neapzināts, ir tikpat saprotams kā tas, ka šie pietiekami sagatavotie skolnieki varēja to apzināties, jo viņus vairs neierobežoja un netraucēja fiziskā miesa. Un visu, ko skolnieki iepriekš bija mācījušies, šī trīs dienas ilgstošā miega laikā viņi varēja precīzi atcerēties un ievadīt savā miesā.

Tā kā iesvētāmais bija iemācījies, uzņēmis atbilstošus jēdzienus un jūtas, iniciators varēja ļaut viņam to visu pārdzīvot kā garīgu realitāti. Dvēsele, būdama trīs dienas ārpus miesas, apceļoja astrālo un devahanisko [garīgo] pasauli. Tā reāli piedzīvoja to, ko agrāk bija mācījusies, un tādejādi cilvēks kļuva zinošs. Tagad apgūtās mācības viņam vairs nebija tikai mācības; tas bija dzīvības elements, kurā viņš pats ir uzturējies. Kad viņš pamodās miesā un uzlūkoja savu fizisko apkārtni, no viņa lūpām izlauzās noteikti vārdi; tie paši izlauzās no dvēseles, kad tā pēc trīsarpus dienu ceļojuma garīgajā pasaulē atkal ieraudzīja sevi pārnestu fiziskajā vidē. Dvēsele jūta, ka viņas Es ir kļuvis augstāko pasaulu pilsonis, ka tas ir uzturējies augstākajās pasaulēs un tagad var nostāties cilvēku priekšā, un runāt par saviem pārdzīvojumiem. Kad cilvēks šādos vārdos runā par garīgo pasauli, tas nozīmē, ka viņš kļuvis par gara sludinātāju fiziskajā pasaulē, par gara misionāru. Un šie vārdi ir: „*Eli, eli, lama sabachthani!*” Tas nozīmē: „Mans Dievs, mans Dievs, kā Tu esi mani pagodinājis!” Tos dzirdēja no katra, kurš tika šādā veidā iesvētīts.

Ja jūs aplūkotu visu šāda cilvēka būtību, tad atklātu, ka šis Gara mistērijās iesvētītais pravietiski sludina to, ko vēlāk Kristus Jēzus atnesa visai cilvēcei. Šādā iesvētītajā bija pamodies *buddhi*, taču tikai iekšēji, ētermiesā. Pirmskristīgajos laikos visās senajās kultūrās bija Gara iesvētītie, kuros iekšēji bija pamodies Dēls, *Christos*. Šis *Christos* viņos nenonāca līdz fiziskajai miesai, tas pamodās ētermiesā. Iesvētīto ētermiesa kļuva nemirstīga.

Liels cilvēces progress ir tas, ka viss Gara iesvētīto piedzīvotais, tagad ir saistīts ar Kristus Jēzus parādīšanos uz Zemes. Tikai caur to, kurš mira pie krusta, tas ir saistīts līdz pat fiziskajai miesai. Visu, kas senajās mistērijās tika pārdzīvots ārpus miesas, šajā gadījumā varēja redzēt norisināties fiziskajā plānā. Tas bija redzams arī tiem, kas apdāvināti tikai ar fiziskajām acīm. Senos laikos to varēja redzēt tikai tie, kas bija izkopusi tam nepieciešamās spējas. Viņi sajuta svētlaimi, jo iekšēji kā izredzētie pārdzīvoja dzīvības uzvaru pār nāvi. Kopš šī brīža tā zaudēja savu nozīmi. Golgātas notikumā dzīvība pārvarēja nāvi, un tas notika cilvēku fizisko acu priekšā. Un, pateicoties saiknei ar šo notikumu, kas turpmāk, līdzīgi kā ģimenē, saista ar Viņu katru atsevišķo cilvēku, tika radīts aizvietošanas joms tam, ko cilvēki bija saņēmuši Gara mistērijās.

Lai jūs saprastu Dēla mistērijas, man jums jāizskaidro viens no vissvarīgākajiem Gara mistēriju tēliem. Man jums jāpastāsta, ka iesvētāmais, kurš gulēja trīsarpus dienas letarģiska miega stāvoklī, redzēja sevi sēžam pie galda starp divpadsmit cilvēku veidoliem. Ko tas nozīmēja cilvēkam, kurš, ticis ie-

svētīts, bija pārdzīvojis augstākās pasaules? Šie veidoli nozīmēja viņa divpadsmit inkarnācijas, divpadsmit viņa dažādās miesas, caur kurām tas ir izgājis. Šīs divpadsmit miesas, tā sakot, lokalizējās viņa patreizējās miesas atsevišķos locekļos. Cilvēka miesa okulti tiek iedalīta divpadsmit locekļos, un tas nav nekas cits kā cilvēka divpadsmit inkarnāciju attēlojums, caur kurām viņš pamazām tiek šķīstīts un vests pie arvien augstākas pilnības. Cilvēks jutās šo reiz piedzīvoto veidolu apņemts un teica sev: veidols, kurā tu agrāk esi dzīvojis, tagad dzīvo vienā no taviem locekļiem; citā dzīvo otrs veidols; nākamajā – trešais, vēl kādā – ceturtais utt. Tie tevi apņem kā viesi, kas sapulcējušies pie namatēva mielasta galda.

Šis tēls Gara mistērijās parādījās katrai dvēselei. Visu veidolu virkni noslēdza Cilvēkdēls, t.i., nevis kādas ģimenes, cilts vai tautas dēls, bet visas cilvēces dēls. Visaugstākā pilnības pakāpe piemita trīspadsmitajam. Tā kā, pārdzīvojot šo ainu, cilvēks bija ārpus savas zemišķās patības, viņš redzēja sevi kā trīspadsmito. Kristus Jēzus fiziskajā pasaulē atkārtoja to, ko pirms tam augstākajās pasaulēs piedzīvoja ikviens iesvētītais. Izsekosim šim atkārtojumam! Tas ir kā ietīts plīvurā, jo viss ekzoteriski dotais ir ietīts plīvuros. Lieldienu mielasts, ko Kristus notur ar divpadsmit mācekļiem, nav parasts mielasts. Tas ir atkārtojums tam, ko augstākajā plānā vienmēr pārdzīvoja Gara iesvētītie. „Pirmajā neraudzētās maizes dienā mācekļi teica Jēzum: Kur tu gribi lai mēs sagatavotu Lieldienu jēru? Viņš teica: Lūk, kad jūs ieiesiet pilsētā, jūs satiksiet cilvēku, kurš nesīs ūdens trauku. Sekojiet viņam mājā, kurā viņš ieies, un sakiet mājas saimniekam: Skolotājs liek tev pateikt: ‘Kur ir patversme, kurā es kopā ar saviem mācekļiem varu ēst

Lieldienu jēru?’ Un viņš parādīs jums zāli, tur arī sagatavojiet to.”

Lieldienu maltītes laikā Viņš vēlreiz paskaidro, ka maize ir Viņa miesa un asinis, kas plūst Viņa miesā, ir kā sula augu miesā. Viņš drīkst teikt par augu sulu, par vīnu: „Tās ir manas asinis”, un Viņš to drīkst teikt tādēļ, ka ir Zemes Gars. Par visām vielām Viņš drīkst teikt „Tā ir mana miesa” un par visām sulām – „Tās ir manas asinis”.

Tad seko aina, kurā Kristus Jēzus Gara mistērijas attīsta tālāk, pārvēršot tās par Dēla mistērijām, lai pēc tam aizvestu tās vēl tālāk – līdz Tēva mistērijām. Atkal jums jāiztēlojas, ka divpadsmit apustuļi, kas sēž viņam apkārt, ir viņa paša divpadsmit ķermeņa locekļu iemiesojumi. Ja jūs pareizi noliksiet to visu savas dvēseles priekšā un mēģināsiet ar visu iespējamo smalkjūtību saprast šo vietu, kas atklāj – lai gan noteiktā ziņā arī aizsedz – dziļāko kristietības saturu, tad jūs varēsiet saprast pāreju no Gara mistērijām pie Dēla mistērijām.

Padomājiet vēlreiz par to, kam bija jānotiek, kad pienāca Dēla mistēriju laiks: šai sakarā es jums norādīju uz to, ka asinīm bija jāzaudē sava loma asins radniecībā. Asins saitēm nākotnē vajadzēja atkāpties egoisma priekšā. Kad Kristus Jēzus ieraudzīja kristietības nākotnes misiju, viņš juta, ka to var īstenot, tikai pateicoties viņa upurim. Tam bija jānotiek, jo tie laiki, kad cilvēki ceļā uz brīvību kļūs arvien egoistiskāki, bija neizbēgami. Tādēļ pārlietu egoistiskām asinīm bija jātiek - upurētām mistiski-kosmiskā aktā, lai cilvēki, neskatoties uz

savu patstāvību, kādreiz varētu apvienoties lielā brāļu saimē. Egoisma elements ir kļuvis arvien lielāks un stiprāks. Egoisma dēļ cilvēki kļuvuši arvien patstāvīgāki, taču palūkosimies, par ko ir pārvērtusies zemeslode, palūkosimies, piemēram, uz ārējās satiksmes līdzekļiem, kuri kalpo egoisma apmierināšanai. Viss ar prātu izdomātais radīts tikai tādēļ, lai apmierinātu egoismu dažādos apkārtceļos. Cilvēki nebija tik egoistiski, kad vēl mala graudus starp diviem akmeņiem. Cilvēcei bija jāklūst patstāvīgai tieši caur egoismu, un visa mūsu materiālā kultūra ir tam pierādījums. Tomēr šim egoismam jātiek Kristus apgarotam un pacilātam.

Tāpat kā Gara mistērijās iesvētītais lūkojas uz savām inkarnācijām un sevi kā trīspadsmīto, vispilnīgāko, un kā Cilvēkdēls redzēja mācekļu lokā savas izpaušmes, tā katrs, kurš raugās nākotnē, redz veidolus, kurus cilvēcei jāpārvar. Tas, kurš piedzīvo Dēla mistērijas, redz nākotni līdz pat Zemes attīstības beigām, kad Zeme pāries jaunas zvaigznes stāvoklī. Tādēļ Kristus Jēzus par pirmo stāvokli varēja teikt: „Jūs, kuri sēžat man apkārt, paužat dažādas pilnības pakāpes un, ja es skatos nākotnē, jūs, šeit sēdošie, esat divpadsmit pieturvietas, taču tām visām jātiek pārvarētām. Man tās jāatved caur sevi pie Tēva, lai Zeme varētu pacelties augstākā pilnības pakāpē.” Viss jutekliskums, visas cilvēku dziņas, kaislības un afekti ir jāpārvar. Simboliski tas parādās divpadsmit mācekļos.

Nākošo laikmetu pārstāv Jūda Iskariots. Vistikumiskākais pārstāvis ir saistīts vizzemiskāko pārstāvi. Jūda Iskariots ir tas, kurš tūlīt pēc svētās maltītes nodod kristietību. Nāks

laiks, kad atklāsies, kā notikums Golgātā ietekmēja visu Zemi! Atklāsies, ka egoisms grasījās nonāvēt Kristu jeb pilnību (*buddhi*) cilvēkā. Tam, kas reiz notika Golgātā, vienlaicīgi ir dziļa simboliska nozīme. Jūdas nodevība apliecina zemāko dziņu pārsvaru, bet nākotnē visam jutekliskajam jātiek apgārotam.

Tā tiek norādīta cilvēces nākotnes attīstība uz Zemes. To es bieži esmu klāstījis. Viss zemiskais cilvēkā atkritīs. Viņā jau gatavojas tas, kas viņš būs vēlāk. Viņš būs radoša būtne, bet citādi nekā šodien; viņš neradīs savu juteklisko kaislību mudināts. Līdzīgi kā šodien viņš vārdos mēģina izteikt visaugstāko sevī, tā nākotnē viņa vārdiem piemītīs arvien lielāks radošais spēks. Ja seksualitātes dēļ viņš ir kļuvis egoistisks, tad ar seksualitātes pārvarēšanu viņš atkal kļūs pašizliedzīgs. Vārds, ko cilvēks šodien rada ar gaisa starpniecību, kas plūst cauri viņa balsenei, nākotnes cilvēcē iegūs spēju radīt sev pēctečus. Balss mutācija pubertātes vecumā ir saistīta ar dzimumbriedumu. Nākotnē pati balss kļūs par radošu orgānu. Vārdam kļūstot par radošu spēku, izmainīsies arī pārējās attiecības un izpaudīsies cilvēka vara pār gaisa elementu. Tātad, kas sākotnēji caurstrāvoja viņu kā „Dieva dvaša”, iedarbosies vēl dziļāk, pārveidojot viņa būtību. Pat cilvēka asinis tiks pārveidotas. Vārds varēs radīt asinis, un to izraisīs tikai tīras, pašizliedzīgas jūtas. Pastāvēs cilvēku dzimta, kas varēs radīt caur vārdu. Pašizliedzība pārtaps par asins īpašību, un domāšanas orgāns pārvietosies sirdī. Tā ir viena no divām evolūcijām, kas sekos kristietībai. Laikmets, kurā valda egoisms, ir pārstāvēts caur Jūdu Iskariotu. Tas, kurš bez aizspriedumiem aplūko pasaules notikumus, redz, ka seksualitāte

spēj nodot cilvēku kā garu, nonāvēt viņu. Taču reiz cilvēks varēs rīkoties ar vārdu radoši, līdzīgi kā viņš šodien ar vārdu pauž augstāko, ko sevī jūt. Tas notiks, kad sirds kļūs par viņa gara orgānu.

Un tagad es jūs lūdzu attiecināt visu teikto uz Evaņģēliju un pievērst uzmanību vietai, kas lieliski, ar grandioza simbola palīdzību pauž to, ko es tikko teicu, proti, ka sirds sfēra pārņem vadošo lomu cilvēka organismā. Pārvērtība notiek, radošajam spēkam tiecoties augšup no klēpja uz sirdi, un tas izpaužas mācekli, kurš bija ticis vistālāk un vistuvāk Jēzum. Un nu mēs lasām: „Viens no mācekļiem – tas, kuru Jēzus mīlēja – gulēja pie galda Jēzus klēpī. Tam Pēteris pamāja, lai viņš noskaidrotu, kurš būs tas [kurš Viņu nodošot]. Tad tas apgūlās pie Jēzus krūts un teica viņam: ‘Kungs, kurš tas ir?’” Šī ir vieta, kurā zemākais produktīvais spēks paceļas no klēpja krūtīs, parādot to caur vistuvāko Jēzus mācekli. Tā maigi, bet grandiozi tiek iezīmēta Dēla, Jēzus mistērija. Par to, ka tā ir mistērija, jūs varat lasīt šī iesvētītā mācekļa sarakstītajā grāmatā (Jāņa evaņģēlijā) minētās ainas noslēgumā, proti, pēc pārdzīvojuma, kā viņš pārveidosies un caur Dēlu nonāks pie Tēva. Ko viņš tad saka? Viņš saka: „*Eli, eli, lama sabatchani!*” Izlasiet to pie Jāņa: „Tad Jēzus saka: Tagad Cilvēkdēls ir cildināts, un Dievs viņā ir cildināts”.

Šī Lieldienu maltīte bija sagatavošanās tam, kas vēlāk norisinājās fiziskajā plānā, proti, egoistisko asiņu pārvarēšanai, tām aizplūstot no Jēzus brūcēm. Un mēs ieraugām arī lielo perspektīvu, kad no krusta, no nākotnes apziņas atskan vārdi:

„Zeme būs sasniegusi lielo brālības un apgarotības mērķi, kad tiks pārvarēts viss, kas pazemina cilvēka garu”.

Tie cilvēki, kuri būs darbojušies līdzās Kristum, nogājuši Zemes attīstības ceļu un pacēlušies augstākā attīstības pakāpē, varēs pulcēties ap Viņu, un Kristus Jēzus, redzēdams Zemes pilnveidošanās noslēgumu, vēlreiz sauks vārdus, kurus viņš reiz sauca no krusta: „*Eli, eli, lama sabachtani!*” – „Mans Dievs, mans Dievs, kā Tu esi cildinājis, apgarojis cilvēces Es”. Tāda ir šo vārdu nozīme. Pastāv arī vēlāks, sliktāks tulkojums, kas gribēja pieturēties pie Pāvila vārdiem, bet pareizs šo vārdu tulkojums ir tas, kuru jūs uzzinājat tagad. Tie ir vārdi, kas pauž Golgātas mistērijas jēgu – „Mans Dievs, mans Dievs, cik spēcīgi, cik ļoti Tu esi mani cildinājis, apgarojis”.

Šajos vārdos mums atklājas gara cīņa par atbrīvošanos no miesas. Dēla mistērija atklāj mums, ka toreiz pasaules Pestītājs gaišredzīgi raudzījās uz pilnību sasniegušās Zemes tēlu un izteica lielo cilvēces mērķi vārdos par visu atšķirību pārvarēšanu un lielās cilvēku mīlestības iedibināšanu. Šo mērķi var sasniegt, caur savu garu arvien vairāk ienākot garīgajā pasaulē, jo cilvēku apvienošanās (*Vereinhetlichung*) var notikt vienīgi caur garu.

Tāpat kā cilvēki sākotnēji bija viens veselums, vienota visu caurstrāvojoša dievišķība, kas ar laiku individualizējās un iemājoja atsevišķās miesās – kā ūdens tiek individualizēts, ūdens pilieniem uzsūcoties mazos sūklīšos –, tā šie atsevišķie cilvēki atkal taps vienoti, kad, saglabājot savu individualitāti, apvienosies lielajā brāļu saimē un tādejādi gatavosies kļūt

dievišķi radītāji, kādi tie bija Dievi-radītāji, pirms nonāca uz Zemes kā cilvēki.

Cilvēces attīstība izriet no dievišķās būtnes un tā atgriežas pie dievišķās būtnes. Dažādie Es būs individuāli, bet, apvienoti brāļu saimē, tie veidos vienību, kas dzemdēs jaunu zvaigzni, kura Apokalipsē tiek saukta par „Jauno Jeruzalemi”. Cilvēku Es piedzims savā Es'ībā, un tad no sfēru harmonijas skanēs atbalss vārdiem, ar kuriem noslēdzās Gulgātas mistērija: „Mans Dievs, mans Dievs, kā Tu esi mani cildinājis!”

Šie vārdi tika izrunāti toreiz un tie tiks atkārtoti, kad cilvēki pacelsies visaugstākajās pakāpēs, arvien augstākās virsotnēs, kad viņi būs tikuši caur Dēlu pie Tēva. Dēls ved cilvēkus līdz Zemes attīstības beigām. Tad viņi tiks atkal uzņemti kosmosā, saglabājot Es apziņu. Tad Zeme atgriezīsies pie Tēva. „Neviens nenonāks pie Tēva citādi kā caur Mani”.

Ja cilvēks cenšas izprast šo dziļo Gulgātas noslēpumu, tad viņa garīgais skats sniedzas tālu, tālu nākotnē! Svētki, tādi kā lielie gadarites svētki, ir augstie brīži, kuros cilvēkiem būtu jāpārtrauc sava ikdienišķā rosība un jāpārlūko lielie notikumi, kas vadījuši cilvēces attīstību, aptverot ne tikai gadsimtus, bet arī gadu tūkstošus. Mums jādzīvo cilvēkos ar šo apziņā austošo redzējumu. Ja mēs ļausim šim tālajam nākotnes mērķim iedarboties uz savu dvēseli, ja tas kļūs par spēku mūsu sirdīs – tikai tad mēs to sasniegsim, lai arī šodien tas liekas esam ļoti tālu.

Neļausim šādiem svētkiem pāriet mums garām un ierakstīsim dižās cilvēces nākotnes perspektīvas savās dvēselēs! Ikdieniskām lietām cilvēkam ir laiks ikdienā, bet, skatot svētku zvaniem, cilvēkam jāatceras, ka viņš ir ne vien laicīga būtne, bet arī gars – mūžības bērns.